

บ้านทุกหลังล้วนมีเรื่องราวให้เล่าขานและมีความลับที่ต้องการจะบอกต่อ

วอลเปเปอร์ในห้องอาหารอาจซ่อนรอยดินสอที่บ่งบอกการเติบโตของพวกเขา เด็ก ๆ ซึ่งเคยอยู่ที่นั่นเมื่อหลายสิบปีก่อนเอาไว้ ภายใต้เส้นน้ำมันที่ซีดจางลง เพราะแสงอาทิตย์อาจเป็นพื้นไม้ที่ทหารจากช่วงสงครามปฏิวัติอเมริกาเคยเหยียบย่ำ บ้านล้วนแต่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ไม่ว่าจะสีที่ฉาบไว้ พื้นไม้ลามิเนต หรือแม้แต่ผืนพรม สิ่งเหล่านี้ปกปิดเรื่องราวและความลับของบ้านเอาไว้อย่างเงียบงัน จนกระทั่งใครบางคนเข้ามาเปิดเผย

นั่นคือสิ่งที่ฉันทำ

ฉันชื่อแม็กกี้ โฮลต์ เป็นนักออกแบบ และโดยพื้นฐานก็เป็นนักประวัติศาสตร์ด้วย นั่นหมายถึงฉันเฝ้ามองหาเรื่องราวของบ้านแต่ละหลังและพยายามตะล่อมให้มันเผยตัวออกมา ฉันภูมิใจในงานของตัวเองและทำมันได้ดี

ฉันคอยฟัง

ขณะเดียวกันก็เรียนรู้จนตกผลึก

และนำสิ่งที่ได้มาออกแบบบ้านให้ทันสมัย พร้อมกับบอกเล่าอดีตของบ้านหลังนั้นไปในตัว

บ้านทุกหลังมีเรื่องราว

เรื่องราวของบ้านเราคือเรื่องผี
เรื่องผีที่ถูกปั้นน้ำเป็นตัว
และเมื่อไม่นานมานี้ก็มีคนตายอยู่ในกำแพงบ้านหลังนั้นไปอีกคน
คงถึงเวลาต้องพูดความจริงเสียที

SAMPLE

บ้าน สยอง ขวัญ

เรื่องจริง

โดย อีวาน โฮลต์

สำนักพิมพ์เมอร์เรย์-เฮมิลตัน จำกัด
นครนิวยอร์ก รัฐนิวยอร์ก

SAMPLE

อารัมภบท

1 กรกฎาคม

“พ่อขา อย่าลืมตรวจดูผีนะคะ”

ผมหยุดก็กตกรงช่องประตูห้องนอนของลูกสาว พ่อแม่ทุกคนก็คงตกใจแบบเดียวกันเวลาลูกน้อยพูดอะไรที่ชวนให้งงัน ผมควรจะเคยชินได้แล้วเพราะถึงยังไงแม่ก็ก็อายุแค่ห้าขวบ แต่ก็ยังอดตกใจไม่ได้ โดยเฉพาะกับคำขอที่พิลึกพิลั่นเกินคาดเช่นนี้

“เอางั้นหรือลูก”

“ค่ะ” แม่ก็ยื่นกราน “หนูไม่อยากให้พวกเขาอยู่ในห้อง”

ก่อนหน้านี้ผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าลูกรู้หรือเปล่าว่าผีคืออะไร เลยไม่นึกว่าแกจะกลัวว่ามีผีอยู่ในห้อง ลังเกตจากคำที่แกเลือกใช้แสดงว่ามีมากกว่าหนึ่งตัวเสียด้วย

พวกเขา

ผมบอกตัวเองว่ามันเป็นเพราะเบนเบอร์รี่ฮอลล์เก่าแก่มาก ถึงตอนนี้เราย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้ได้เกือบหนึ่งสัปดาห์แล้ว ซึ่งนานพอที่จะสังเกตเห็นความผิดปกติต่าง ๆ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะเคยชินกับมัน ไม่ว่าจะเป็นผนังลั่น

อย่างฉับพลัน สารพัดเสียงตอนกลางคืน หรือพัดลมติดเพดานที่ฟังเหมือนเสียง ฟันกระทบกันดังกึก ๆ เมื่อหมุ่นด้วยความเร็วเต็มพิกัด

เห็นได้ชัดว่าแม็กก็กำลังมีปัญหากับการปรับตัว ทำนองเดียวกับเด็กหญิง ในวัยเดียวกันที่มักจะอ่อนไหว ตอนเช้านอนเมื่อคืนแกล้งผมว่าเมื่อไหร่เราจะ กลับไปอยู่บ้านเก่า ซึ่งเป็นอพาร์ทเมนต์สองห้องนอนอันมีตลิวชานหุดหู่ในเมือง เบอร์ลิงตัน และตอนนี้แกก็มีผีมาให้ผมสู้รบตบมืออีก

“ตรวจดูสักหน่อยก็ได้” ผมตอบเอาใจ “พ่อควรจะต้องรู้ก่อนนดิ”
“ได้เตียงคะ”

ไม่แปลกใจเลย ผมเองก็มีความกลัวแบบเดียวกันตอนอายุเท่าแม็กก็ และมั่นใจว่าต้องมีบางอย่างที่เลวร้ายซ่อนอยู่ในความมืดใต้ที่นอนแน่ ๆ ผมลงไป คูกเขา มือยันพื้นแล้วกวาดตามองใต้เตียงแบบไว ๆ รอบหนึ่ง มีฝุ่นเล็กน้อย กับถุงเท้าสีชมพูข้างหนึ่งซุ่มอยู่ตรงนั้น

“ปลอดภัย” ผมประกาศ “ตรงไหนต่อดีเอ๋ย”

“ตู้ในผนังคะ” แม็กก็บอก

ผมก็เคาะไว้ประมาณนั้นจึงป้ายหน้าไปยังตู้ฝั่งผนังก่อนแล้ว เราเรียกส่วนนี้ ของบ้านว่า *ปีกของแม็ก* เพราะมันไม่ได้มีแค่ห้องนอนของแก แต่ยังมีห้อง เด็กเล่นที่เชื่อมต่อกันอีกด้วย ปีกนี้อยู่บนชั้นสองใต้ชายคาของหลังคาที่ลาดเอียง เนื่องจากเพดานของห้องนี้ลาดลง ประตูไม้โอ๊กบานเก่าของตู้ฝั่งผนังจึงเอียง ไปด้วยครึ่งหนึ่ง การเปิดประตูตู้ใบนี้ชวนให้นึกถึงกระท่อมในหนังสือนิทาน มันเป็นหนึ่งในเหตุผลที่เราตัดสินใจว่าพื้นที่ตรงนี้ควรเป็นของแม็กก็

“ไม่มีอะไรอยู่ในนั้นนะ” ผมบอกกลางออกท่าทางกระซอกสายไซท์ที่ห้อยลง มาจากหลอดไฟเดี่ยวในตู้ แล้วมองเข้าไประหว่างไม้แขวนซึ่งมีเสื้อผ้าแขวนอยู่ “ตรงไหนอีก”

แม็กก็เล็งนิ้วชี้อันสั้นระริกไปทางตู้ไม้ขนาดมทิม่าที่ปักหลักอยู่ห่างจาก ตู้ฝั่งผนังไปหนึ่งเมตร มันเป็นของตกทอดจากอดีตของบ้านนี้ เป็นของที่ ประหลาดเสียด้วย สูงกว่าสองเมตร มีฐานแคบซึ่งค่อย ๆ บานออกตรงกลาง

อย่างน่าอัศจรรย์ก่อนจะเรียวลงที่ส่วนบนสุด ยอดแหลมของมันประดับด้วย
ลวดลายแกะสลักรูปเทวดาเด็ก นก และเถาวัลย์ที่พันเกี่ยวอยู่ตามมุมตู้
ผมคิดว่ามันทำให้ห้องของแม็กก็เหมือนบรรยากาศของเวทมนตร์เช่นเดียวกับประตู
ตู้ฝังผนังที่ลาดเอียง ชวนให้นึกไปถึงการเดินทางสู่ดินแดนนาร์เนีย

แต่เมื่อผมแฉ่งประตูบานคู่ของตู้ออก แม็กก็รู้สึกสุดทายเป็นเสียงดัง คล้าย
เตรียมใจเผชิญกับความน่าพร่นพรึงใด ๆ ก็ตามที่คิดว่าซ่อนอยู่ข้างใน

“หนูแน่ใจนะว่าอยากให้ออกเปิด” ผมถาม

“ไม่ค่ะ” แม็กก็ชะงักไป แล้วก็เปลี่ยนใจ “แน่ใจค่ะ”

ผมดึงประตูตู้ไม่ให้เปิดกว้าง กระทั่งเห็นพื้นที่ด้านในซึ่งมีเพียงชุด
กระโปรงฟูฟ่องสองสามชุดที่กรรยาผมซื้อให้แก เพราะหวังว่าสักวันหนึ่งลูกสาว
จอมแก่นแก้วของเราอาจหยิบมันมาสวมบ้าง

“ไม่มีอะไรเลย” ผมบอก “เห็นไหม”

แม็กก็ซึ่งอยู่บนเตียงมองเข้าไปในตู้ก่อนจะถอนใจอย่างโล่งอก

“หนูรู้ใช้ไหมว่าผีไม่มีอยู่จริง” ผมถาม

“ผิดแล้วค่ะ” แม็กก็เถล็ดลงไปใต้ผ้าห่มมากขึ้น “หนูเคยเห็นพวกเขา”

ผมพยายามไม่ทำท่าตกใจขณะมองลูกสาว ผมรู้ว่าแกมีจินตนาการ
บรรเจิดแต่ไม่คิดว่าจะขนาดนี้ ขนาดที่แกมองเห็นอะไร ๆ ที่ไม่ได้มีอยู่ตรงนั้น
แล้วเชื่อว่ามันมีจริง

แม็กก็เชื่ออย่างนั้นจริง ๆ ผมบอกได้จากท่าทางที่แกมองกลับมาด้วย
ดวงตาเบิกกว้างและมีน้ำตาเอ่ออยู่ตรงหางตา แกเชื่อเรื่องผีและมันก็ทำให้แก
กลัวจับจิต

ผมนั่งลงที่ขอบเตียงข้าง ๆ ลูกสาว “ผีไม่มีจริงนะ แม็กส์ ถ้าหนูไม่เชื่อ
พ่อ ไปถามแม่ดูก็ได้ แม็กก็จะบอกหนูแบบนี้เหมือนกัน”

“แต่พวกเขาไม่มีอยู่จริงนะค่ะ” แม็กก็ยืนยันกราน “หนูเห็นพวกเขาตลอดเลย
แล้วก็อยู่ตัวหนึ่งพูดกับหนูด้วย คุณเซโรว์”

ผมเสียววาบไปทั้งสันหลัง “คุณแซ่โดว์เธอ”
แม้ก็พยักหน้าอย่างหวาดกลัว
“คุณแซ่โดว์บอกหนูว่าอะไร”
“เขาบอกว่า...” แม้ก็กลืนน้ำลายขณะพยายามกลืนน้ำตาอย่างหนัก “เขา
บอกว่าเราจะตายที่นี่ค่ะ”

SAMPLE

1

ตั้งแต่วินาทีที่ฉันก้าวเข้าไปในสำนักงาน ฉันก็รู้แล้วว่าเหตุการณ์จะดำเนินไปในรูปแบบไหน มันเคยเกิดขึ้นมาก่อนหลายครั้งหลายหนจนนับไม่หวาดไม่ไหว และถึงแม้เหตุการณ์แต่ละครั้งจะแตกต่างกัน ผลลัพธ์ก็ออกมาเหมือนเดิมตลอด เรื่องซ้ำซากครั้งนี้คงไม่ต่างกันมากนัก โดยเฉพาะเมื่อพนักงานต้อนรับส่งยิ้มให้แบบรู้จักกัน แวววาววบในดวงตาคู่นั้นประกาศชัดว่าเธอคุ้นเคยกับหนังสือเล่มนั้นเป็นอย่างดี

ลามกก่อนใหญ่ที่สุดของครอบครัวฉัน

และเป็นคำสาปกรรมกรรมที่สุดของเราด้วย

“ฉันมีนัดกับคุณอาร์เทอร์ โรเซนเฟลด์” ฉันบอก “ชื่อแม็กกี้ ไฮลด์”

“คะ คุณไฮลด์” พนักงานต้อนรับกวาดตามองฉันไว้ ๆ แวบหนึ่งเปรียบเทียบระหว่างเด็กน้อยที่เธอรู้จักผ่านหนังสือกับผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้า ในร่องเท้าบูตซึ่งใช้งานมาอย่างโชกโชน กางเกงขายาวหลวมโพรกสีเขียวยาวขี้น้ำที่มีกระเปาะช่องใหญ่ และเสื้อเซ็กซี่เปลือยเป็นลายพริ้ว “คุณโรเซนเฟลด์ติดสายอยู่คะ กรุณารอสักครู่คะ”

พอพูดจบเวन्दี้ ดาเวนพอร์ตซึ่งระบุชื่อได้จากป้ายชื่อบนโต๊ะทำงานก็ผายมือไปทางเก้าอี้ที่อยู่ริมผนัง ฉันนั่งลงตรงนั้น ส่วนเธอก็คอยเหลือบมอง

ฉันต่อไป สันนิษฐานว่าเธอกำลังสำรวจแผลเป็นบนแก้มซ้ายของฉัน รอยบาด
จาง ๆ ยาวประมาณสองเซนต์ครั้งนี้ถือว่าโด่งดังพอตัวทีเดียวละ

“ฉันอ่านหนังสือของคุณด้วยค่ะ” เธอบอกทั้งที่ไม่จำเป็น

ฉันอดแก้ให้เธอไม่ได้ “คุณคงหมายถึงหนังสือของพ่อฉัน”

มันเป็นความเข้าใจผิดที่แพร่หลายไปทั่ว ถึงแม้จะมีชื่อพ่อในฐานะผู้เขียน
เพียงคนเดียว แต่ใครต่อใครต่างก็ทึกทักไปว่าเราสามคนมีเอี่ยวกับมัน สำหรับ
แม่อาจจะใช่ แต่ฉันไม่ได้มีส่วนร่วมในการเขียนหนังสือนั้นเลยสักนิด ถึงจะเป็น
หนึ่งในตัวละครเอกก็เถอะ

“ฉันชอบมันมากเลย” เวนดี้พูดต่อ “แน่ละ เวลาที่ฉันไม่ได้กลัวจน
ขวัญกระเจิงไปซะก่อนนะคะ”

เธอเว้นช่วงไปนิดหนึ่ง ฉันรู้สึกใจผ่อเพราะรู้ว่ากำลังจะเจอกับอะไร
ต้องเป็นแบบนี้ตลอดทุกครั้งเลยสิน่า

“มันเป็นยังไงคะ” เวนดี้ชะงักตัวเข้ามาจนหน้าอกหน้าใจอันลั่นหลาม
เบียดบีบกับโต๊ะ “การอยู่ในบ้านหลังนี้นะ”

คำถามนี้มักจะผุดขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ตามที่ใครสักคนเชื่อมโยงฉันเข้ากับ
หนังสือเล่มนั้น สถานการณ์บังคับให้ฉันตอบคำตอบไว้พร้อมสรรพจึงพร้อมมั่ง
ออกมาใช้ทุกเมื่อ เหมือนเป็นสิ่งที่พกไว้ในกล่องเครื่องมือ

“ฉันจำอะไรเกี่ยวกับช่วงเวลานั้นไม่ค่อยได้”

พนักงานต้อนรับเล็กคิ้วที่ถูกกันไว้สวยเบ๊ะขึ้นข้างหนึ่ง “จำไม่ได้เลย
เธอคะ”

“ตอนนั้นฉันห้าขวบ” ฉันบอก “คุณจำอะไรจากวัยนั้นได้มากแค่ไหนคะ”

จากประสบการณ์ฉันพบว่าคำตอบนี้ช่วยตัดบทได้ราว ๆ ทำสิบเปอร์เซ็นต์
ทีเดียว คนที่แค่สงสัยใคร่รู้จะเข้าใจความนัยของฉันแล้วเปลี่ยนเรื่อง แต่
พวกที่สนใจจะเป็นจะตายจะไม่ยอมถอดใจง่ายตายขนาดนั้น ฉันนึกว่าเวนดี้
ดาเวนพอร์ตซึ่งมีพวงแกมแบบลูกแอปเปิลและสวมชุดจากร้านบานานา รีพับลิก
จะเป็นพวกแรกเสียอีก กลายเป็นว่าฉันคิดผิด

“แต่มันเป็นประสบการณ์สยองขวัญมากสำหรับครอบครัวคุณ” เธอถือ
“เป็นฉันล่ะก็ ฉันยอมจำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับมันได้”

มีหลายวิธีที่ฉันเลือกใช้จัดการกับเรื่องนี้ได้ซึ่งขึ้นอยู่กับอารมณ์ ถ้าฉันอยู่ในงานเลี้ยง กำลังผ่อนคลาย และอารมณ์ดีหลังจากดื่มไปสองสามแก้ว ฉันก็อาจเอาใจเธอสักหน่อยและตอบไปว่า “ฉันจำได้ว่ากลัวอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร”

หรือไม่ก็ “รู้สึกว่าจะกลัวจนสมองปิดกั้นทุกอย่างไปหมด”

หรือคำตอบที่ฉันโปรดปรานตลอดกาล “บางอย่างก็น่ากลัวเกินกว่าจะจำได้”

แต่ฉันไม่ได้อยู่ในงานเลี้ยง และไม่ได้ผ่อนคลายหรืออารมณ์ดีด้วย ฉันอยู่ในสำนักงานทนายความ กำลังจะรับมรดกจากพ่อที่เพิ่งเสียชีวิตไปไม่นาน ทางเลือกเดียวของฉันจึงเป็นการตอบกลับอย่างโง่งมงาย

“ไม่มีเรื่องไหนเกิดขึ้นจริง” ฉันบอกเวนต์ดี “พ่อฉันแต่งขึ้นเองทั้งหมด ฉันหมายความว่าทั้งหมดจริง ๆ หนังสือเล่มนั้นคือเรื่องโกหกทั้งหมด”

ใบหน้าสงสัยใคร่รู้อย่างเปิดเผยของเวนต์ดีเปลี่ยนเป็นเรียบนิ่งและอ่านยาก ฉันทำให้เธอผิดหวัง ทั้งที่เธอควรจะรู้สึกขอบคุณที่ฉันซื่อสัตย์กับเธอ ความซื่อสัตย์ที่พ่อฉันไม่เห็นความจำเป็นนั้นแหละ

ความเป็นจริงของพ่อและฉันแตกต่างกันคนละเรื่องคนละราว แม้ตัวเขาเองจะมีคำตอบเตรียมไว้เช่นกัน เป็นบทพูดเดิมเสมอไม่ว่าคนที่เขาคุยด้วยจะเป็นใครก็ตาม

“ในชีวิตนี้ผมโกหกมาเยอะมาก” พ่อคงบอกกับเวนต์ดี ดาเวนพอร์ตเช่นนี้พร้อมกับไปรษณีย์ที่เหลือนั่น “แต่สิ่งที่เกิดขึ้นที่เบนเบอร์รี่ฮอลล์ไม่ใช่หนึ่งในนั้น ทุกคำในหนังสือนั้นเป็นความจริง สาบานกับพระเจ้าได้เลย”

นั่นสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เขาบอกเล่ากับสาธารณชน เรื่องราวก็ประมาณว่าเมื่อยี่สิบห้าปีก่อนครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในบ้านหลังหนึ่งชื่อเบนเบอร์รี่ฮอลล์ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับเมืองบาร์เทิลบี รัฐเวอร์มอนต์

เราย้ายเข้าไปวันที่ 26 มิถุนายน

และหนีออกมากลางดึกวันที่ 15 กรกฎาคม

ยี่สิบวัน

นั่นคือระยะเวลาที่เราอาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้น จนกระทั่งเราขวัญหนีดีฝ่อ
เกินกว่าจะอยู่ต่อแม้แต่นาทีเดียว

มันไม่ปลอดภัย พ่อฉันบอกกับตำรวจเช่นนี้ มีบางอย่างผิดปกติที่ไม่อาจ
อธิบายได้เกิดขึ้นที่เบนเบอร์รี่ฮอลล์ ที่นั่นอันตราย

บ้านหลังนั้นมีวิญญาณชั่วร้ายสิงอยู่ เขาอมรับอย่างอึกอัก

เราสาบานว่าจะไม่มีวันกลับไปที่นี่อีก

ตลอดกาล

การให้ปากคำที่ถูกบันทึกไว้อย่างละเอียดในรายงานของตำรวจหลุดไปถึง
หัวหน้าของบาร์เทิลบี แกเซตต์ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นซึ่งเป็นเพียงแผ่นพับที่ถูก
ยกย่องเกินจริง ไม่นานข่าวที่ลงในหนังสือพิมพ์ดังกล่าวซึ่งยกคำพูดของพ่อฉัน
มาเกือบทั้งหมดก็ไปเตะตาสำนักข่าวของรัฐ ก่อนจะกระจายไปสู่หนังสือพิมพ์
ใหญ่ในเมืองใหญ่อย่างเบอร์ลิงตัน เอสเซกซ์ และโคลเชสเตอร์ แล้วจากนั้น
มันก็แพร่ออกไปเหมือนโรคหัดชนิดร้ายแรง กระจุกจากเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง
ไปอีกเมือง จากเมืองใหญ่สู่เมืองใหญ่ จากรัฐสู่รัฐ ประมาณสองสัปดาห์
หลังจากที่เราทิ้งบ้านหลังนั้นมา บรรณาธิการคนหนึ่งจากนิวยอร์กก็โทรเข้ามา
พร้อมด้วยข้อเสนอให้บอกเล่าเรื่องราวของเราในรูปแบบหนังสือ

เนื่องจากตอนนั้นเราพักอยู่ในโมเต็ลริมทางซึ่งมีกลิ่นควันเหม็นอับ
คละเคล้ากับน้ำหอมปรับอากาศกลิ่นเลมอน พ่อฉันจึงกระโจนใส่ข้อเสนอที่ว่า
เขาเขียนหนังสือเล่มนั้นขึ้นมาภายในหนึ่งเดือน หลังจากปรับเปลี่ยนห้องน้ำ
เล็กจิ๋วของห้องพักในโมเต็ลเป็นห้องทำงานเฉพาะกิจ หนึ่งในความทรงจำแรก
ของฉันก็คือภาพพ่อฉันนั่งหันข้างบนโต๊ะกลม ขณะรัวนิ้วลงบนเครื่องพิมพ์ดีดที่วาง
เอียง ๆ อยู่บนตู้เก็บของใต้อ่างล้างมือ

ตามมาด้วยการตีพิมพ์เหตุการณ์ทั้งหมด

การขึ้นแท่นเป็นหนังสือขายดีทันทีที่วางขาย

มันกลายเป็นปรากฏการณ์ไปทั่วโลก

และเป็นบทประพันธ์เกี่ยวกับเรื่องลึกลับที่มีเค้าโครงจากเรื่องจริงซึ่งเป็น
ที่นิยมมากที่สุดนับตั้งแต่เรื่องบ้านผีสิงแอมิตีวิลส์

เบนเบอร์รี่ฮอลล์ได้ชื่อว่าเป็นบ้านที่โด่งดังที่สุดในอเมริกาอยู่ระยะหนึ่ง มันถูกพูดถึงในนิตยสารต่าง ๆ และรายการข่าวเป็นว่าเล่น นักท่องเที่ยวพากันไปออออยู่นอกประตูรั้วเหล็กดัดเพื่อส่องดูหลังคาบ้านลักแวน หรือไม้ก็เพื่ออยากเห็นแสงอาทิตย์ที่สะท้อนออกมาจากหน้าต่างสักวาม แม้แต่นิตยสาร*เดอะนิวยอร์กเกอร์*ก็ยังอ้างถึงมันในหน้าการ์ตูนสองเดือนหลังจากหนังสือเล่มนั้นวางแผง มันเป็นภาพการ์ตูนของคู่สามีภรรยาขึ้นอยู่กับนายหน้าขายบ้านนอกบ้านโทรม ๆ หลังหนึ่ง “เราชอบบ้านหลังนี้” ภรรยาบอก “แต่มันมีผีสิงมากพอที่จะเขียนเป็นหนังสือหรือเปล่า”

ส่วนฉันและครอบครัวนะเธอ เราไปปรากฏตัวทุกที่เลย ในนิตยสารทีเฟิลเราสามคนยืนอมทุกข์อยู่หน้าบ้านหลังหนึ่งที่เราไม่ยอมก้าวเข้าไป ในนิตยสาร*ไทม์*พ่อฉันนั่งอยู่ในเกมิตซึ่งทำให้เขาดูลึกลับน่ากลัว และเวลาออกทีวี พ่อแม่ฉันจะโดนเอาอกเอาใจหรือไม้ก็โดนชักไซ้ ขึ้นอยู่กับผู้สัมภาษณ์

แม้กระทั่งตอนนี้ทุกคนก็ยังเข้ายุบไปดูคลิปที่เราถูกสัมภาษณ์ในรายการ 60 วินาที ในรายการนั้นเราเป็นครอบครัวที่ดูสมบูรณ์แบบ พ่อฉันโทรมหน้อย ๆ แต่ถือว่าหล่อเหลาทีเดียว เขาไว้เคราแบบที่จะไม่กลับมาใช้ชีวิตอีกจนกว่าจะทศวรรษหน้า แม่ฉันสวยเป๊ะแต่ออกจะเกร็งเล็กน้อย มุมปากเหยียดตึง บ่งบอกว่าเธอไม่ได้เห็นดีเห็นงามกับสถานการณ์นั้นเสียทีเดียว แล้วก็ฉันในชุดกระโปรงสีฟ้ามีระบายฟูฟ่อง รองเท้าหนังแก้ว และผมหน้าม้าเทย์ ๆ กับที่คาดผมสีดำ

ในระหว่างการสัมภาษณ์ครั้งนั้นฉันแทบไม่พูดอะไร แคพยักหน้าหรือส่ายหน้า ไม้ก็ทำเป็นอายด้วยการซุกตัวกับแม่ ดูเหมือนตลอดรายการฉันพูดออกไปแค่ “หนูกำลังจะ” ทั้ง ๆ ที่จำไม่ได้ว่าตัวเองเคยกลัว ฉันจำอะไรเกี่ยวกับช่วงเวลายี่สิบวันของเราในเบนเบอร์รี่ฮอลล์ไม่ได้เลย สิ่งที่ได้จริง ๆ ล้วนถูกแต่งแต้มด้วยสิ่งที่อยู่ในหนังสือนั่น ความทรงจำถูกแทนที่ด้วยข้อความบางช่วงจากหนังสือ มันเหมือนกับการมองรูปถ่ายของรูปถ่ายอีกที ภาพบางส่วนหายไป ลีก็หม่น แถมภาพยังมีดีไปหน่อย

มัวช้า

นั่นเป็นคำที่เหมาะสมจะสำหรับใช้บรรยายช่วงเวลาของครอบครัวเราใน
เบนเบอร์รี่ฮอลล์

ไม่น่าแปลกใจที่คนจำนวนมากรู้สึกคลางแคลงกับเรื่องที่ผมฉันเล่า แ่นละ
มีคนอย่างเวนต์ ดาเวนพอร์ตที่คิดว่าหนังสือเล่มนั้นเป็นเรื่องจริง พวกเขาเชื่อ
หรือไม่ก็อยากจะเชื่อว่าช่วงเวลาของเราที่เบนเบอร์รี่ฮอลล์ดำเนินไปอย่างที่พ่อฉัน
บรรยายไว้เยี่ยม แต่ก็มีคนอื่นไม่น้อยที่บักใจเชื่อว่ามันคือเรื่องแหกตาทั้งเพ

มีเว็บไซต์ต่าง ๆ และเรดดิทในเรดดิทที่นำเสนอทฤษฎีหักล้างหนังสือของ
พ่อ ฉันอ่านทฤษฎีทั้งหมดนั้นแล้ว ส่วนใหญ่จะคาดเดาว่าพ่อแม่ของฉัน
ตระหนักว่าพวกเขาซื้อบ้านกินกำลังทรัพย์ จึงกู้เรื่องขึ้นมาเพื่อใช้เป็นข้ออ้าง
บางส่วนบอกว่าพ่อกับแม่เป็นนักต้มตุ๋น ก็เลยตั้งใจซื้อบ้านที่มีประวัติเลวร้ายเพื่อ
จะได้หาประโยชน์จากมัน

แต่มีทฤษฎีหนึ่งที่ฉันคิดว่าไม่เข้าท่าที่สุด ทำนองว่าบ้านหลังนั้นเป็น
ภาระทางการเงิน พ่อแม่ฉันจึงหาวิธีที่จะเพิ่มมูลค่าให้มันเพื่อขายทิ้ง แต่แทนที่
จะเสียเงินปรับปรุงบ้าน พวกเขากลับสร้างชื่อเสียงให้กับเบนเบอร์รี่ฮอลล์เสียเลย
ฉันคิดว่ามันไม่ตายขนาดนั้น หากเชื่อกันว่าบ้านมีผีสิงจะยิ่งทำให้มูลค่าของ
มันดิ่งลงต่ำหากละ ถ้าไม่ใช่เพราะผู้ซื้อกลัวเกินกว่าจะเข้าไปอยู่ที่เพราะนึกห่วง
กับกิตติศัพท์ของบ้าน

บ้านนี้ฉันก็ยังไม่รู้ถึงเหตุผลแท้จริงที่เราทิ้งบ้านมากะทันหัน เพราะพ่อกับ
แม่ไม่ยอมบอก บางทีพวกเขาจากลัวที่จะอยู่ที่นั่น กลัวจะต้องหนีเอาชีวิตรอด
จริง ๆ แต่ฉันรู้ว่าไม่ใช่เพราะเบนเบอร์รี่ฮอลล์มีผีสิงหรอก แ่นละ เหตุผลหลัก
ก็คือผีไม่มีจริงยังงั้นละ

แน่นอนว่ามีคนตั้งมากมายที่เชื่อเรื่องผี แต่คนเราจะเชื่ออะไรก็ได้ทั้งนั้น
เชื่อว่าซานตาคลอสมีอยู่จริง เชื่อว่าเราไม่เคยไปถึงดวงจันทร์ แม้แต่เชื่อว่าไม่เคิล
แจ็กสันยังใช้ชีวิตสุขสบายและกำลังแจกไฟแบล็กแจ็กอยู่ในลาสเวกัส

ฉันเชื่อในวิทยาศาสตร์ที่สรุปว่าเมื่อเราตายแล้วก็สิ้นสุด วิญญาณของเรา
จะไม่สิงอยู่ที่ไหนหรืออเรนเจอร์ไปเรื่อยเหมือนแมวจรจนกระทั่งใครสักคนสังเกตเห็น
เราไม่แบ่งภาคเป็นเงามืด เราไม่สิงสถิต

เหตุผลอีกอย่างที่ทำให้มั่นใจว่าหนังสือเล่มนั้นเป็นเรื่องโกหกปกกลมคือ การที่ฉันปราศจากความทรงจำเกี่ยวกับเบนเบอร์รี่ฮอลล์ เวนดี้ ดาเวนพอร์ตพุดตุ๊ก แล้วที่ว่าประสบการณ์ทั้งหมดแบบนั้นย่อมจะประทับใจดีบางอย่างไว้ใน ความทรงจำของฉัน ไม่อย่างนั้นฉันคงจำได้ว่าตัวเองถูกเหวี่ยงขึ้นไปถึงเพดาน ด้วยแรงที่มองไม่เห็นตามที่หนังสือนั้นอ้างไว้ และคงจำได้ว่าตัวเองโดนอะไร บางอย่างบีบคอบอย่างแรงจนถึงรอยมือไว้บนลำคอ

ไม่อย่างนั้นฉันคงจำคุณเซโด้ไว้ได้

การที่ฉันจำเรื่องพวกนี้ไม่ได้เลยย่อมหมายความว่าเพียงอย่างเดียว นั่นคือไม่มีเรื่องไหนเกิดขึ้นจริง

ทว่าหนังสือเล่มนั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของฉันมาเกือบทั้งชีวิต ฉันเป็น เด็กผู้หญิงแปลก ๆ คนนั้นซึ่งเคยอาศัยอยู่ในบ้านผีสิง ตอนอยู่ชั้นประถม เด็กคนอื่นกีดกันฉันและไม่มีใครกล้ายุ่งด้วย พอขึ้นชั้นมัธยมก็ยิ่งเหมือนเดิม เพียงแต่กลายเป็นเรื่องทะเลาะอย่างนั้น ฉันกลายเป็นเด็กสาวที่ฮอตที่สุดใน ชั้นเรียนอย่างไม่เต็มใจ จากนั้นก็เป็นช่วงมหาวิทยาลัยที่ฉันนึกว่าอะไร ๆ จะ เปลี่ยนไป ราวกับการอยู่ไกลหูไกลตาพ่อแม่จะทำให้ฉันหลุดพ้นจากหนังสือ นั้นได้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้นใคร ๆ กลับมองว่าฉันเป็นของแปลก ไม่เชิงโดน หลีกเลี้ยง แต่ทุกคนจะเป็นมิตรด้วยอย่างระแวดระวังหรือไม่ก็พินิจพิเคราะห์ฉัน อยู่ห่าง ๆ

เรื่องความรักก็ห่วยลึนดี หนุ่ม ๆ ส่วนใหญ่จะไม่เข้าหาฉัน และพวก ที่เข้าใกล้ส่วนใหญ่ก็เป็นแฟนคลับของบ้านสยองขวัญที่สนใจเบนเบอร์รี่ฮอลล์ มากกว่าตัวฉันเสียอีก ถ้ามีหนุ่มคนใดคนหนึ่งแสดงอาการตื่นตันทันที่ได้เจอ พ่อฉันแม่แต่ชนิดเดียวละก็ ฉันจะรู้ทันที

ทุกวันนี้ฉันจะตั้งแง่กับคนที่เข้าหาในฐานะเพื่อนหรือแฟนไว้ก่อน หลังจาก พวกนั้นมานอนค้างที่บ้านและยึดเยียดกระดานผีถ้วยแก้วใส่ฉัน หรือการเด็ด ซึ่งจบลงที่สุสานสักแห่ง แล้วจู่ ๆ อีกฝ่ายก็ถามว่าฉันเห็นผีท่ามกลางหลุมศพ เหล่านั้นบ้างหรือเปล่า พอเจอแบบนี้บ่อยเข้าฉันก็อดไม่ได้ที่จะระแวงคนอื่น เพื่อนส่วนใหญ่ของฉันเป็นพวกที่คบกันมาเป็นชาติแล้ว และพวกเขา มักทำ เป็น ว่าหนังสือเล่มนั้นไม่มีอยู่จริง ถ้าจะมีเพื่อนสองสามคนสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับช่วง

เวลาที่ครอบครัวฉันอยู่ในเบนเบอร์รี่ฮอลล์แล้วละก็ พวกเขาที่รู้ดีพอที่จะไม่ถามออกมา

ตลอดเวลาหลายปีให้หลังนี้ก็ติดติดศัพท์ของฉันก็ยังเลื่องลือต่อไป แม้ฉันจะไม่เคยคิดว่าตัวเองโด่งดังเลยก็เถอะ เรียกว่าฉาวโฉ่จะเหมาะกว่า ฉันได้รับอีเมลจำนวนมากจากคนแปลกหน้าที่ตราหน้าว่าพ่อฉันเป็นจอมลวงโลก หรือบอกว่าพวกเขาจะสวดภาวนาให้ฉัน ไม่ก็ขอวิธีกำจัดผีที่พวกเขามั่นใจว่าถูกขังอยู่ในห้องใต้ดิน บางครั้งก็ได้รับการติดต่อขอสัมภาษณ์จากช่องพอดแคสต์เรื่องเหนือธรรมชาติหรือรายการล่าท้าผี ไม่นานมานี้มีรายการพูดคุยเรื่องสยองขวัญเชิญฉันไปออกงานพบปะทักทายคู่กับเด็กคนหนึ่งจากบ้านเอมิติวิลล์ ฉันปฏิเสธไป หวังว่าเด็กคนนั้นจะปฏิเสธเช่นกัน

เวลานี้ฉันซุกตัวอยู่บนเก้าอี้ที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดของสำนักงานทนายความในปีคอนฮิลล์ ยังคงสับสนและรู้สึกปวดร้าวภายหลังการตายของพ่อเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน อารมณ์ในตอนนี้แบ่งเป็นฉุนเฉียวหนึ่งส่วน (ชอบคุณนะ เวนต์ดาเวนพอร์ต) และเศร้าโศกสองส่วน ทนายที่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะกำลังแจกแจงเกี่ยวกับรายได้จากหนังสือที่มาจากช่องทางต่าง ๆ ยอดขายหนังสืออยู่ในอัตราปานกลางซึ่งนับว่าไม่เลว โดยแต่ละปีจะมียอดพุ่งขึ้นมาในช่วงหลายสัปดาห์ก่อนจะถึงวันฮาโลวีน ฮอลลีวูดก็ยังคงติดต่อมาเป็นระยะ ครั้งล่าสุดพวกเขายื่นข้อเสนอในการดัดแปลงหนังสือเล่มนั้นเป็นซีรีส์ทางโทรทัศน์ที่พ่อไม่เคยคิดจะบอกฉัน

“ตอนมีชีวิตอยู่พ่อของคุณจัดการเงินได้ฉลาดมาก” อาร์เทอร์ โรเซนเฟลด์บอก

การใช้คำพูดที่เป็นอดีตกระซอกความโศกศัลย์กลับมาแวบหนึ่ง มันเป็นการย้ำเตือนอีกครั้งว่าพ่อจากไปแล้วจริง ๆ ไม่ใช่แค่ไปท่องเที่ยวชั่วคราว ความอาดูรช่างเจ้าเล่ห์นัก มันหมอบราบได้เป็นชั่วโมง ๆ นานพอที่เราจะถูกครอบงำด้วยความคิดฝันเฟื่องต่าง ๆ จากนั้นเมื่อเราโล่งใจและเปราะบางได้ที่ มันก็จะกระโจนใส่เราเหมือนโครงกระดูกในบ้านสยองขวัญ ตอนนั้นเองที่ความเจ็บปวดทั้งหมดที่เราคิดว่าหายไปแล้วจะกลับมาเล่นงาน เมื่อวานนี้ฉันได้ยินวงดนตรีโปรดของพ่อทางวิทยุ พอวันนี้ก็มีคนบอกว่าในฐานะที่ฉันเป็นผู้รับผลประโยชน์เพียงคนเดียวของพ่อ ฉันจะได้รับเงินราว ๆ สี่แสนดอลลาร์

จำนวนเงินไม่ใช่สิ่งที่ทำให้แปลกใจ เพราะพ่อเคยบอกฉันไว้แล้วในช่วงหลายสัปดาห์ก่อนที่เขาจะจากไป มันเป็นบทสนทนาที่กระอักกระอ่วนแต่จำเป็นและยิ่งน่าอึดอัดเมื่อได้รู้ว่าแม่ของฉันเลือกที่จะไม่รับส่วนแบ่งกำไรจากหนังสือในตอนที่เราทะเลาะกันอย่างหนัก พ่อขอร้องไห้แม่เปลี่ยนใจโดยบอกว่าแม่สมควรจะได้รับครึ่งหนึ่งของทุกอย่าง แต่แม่ไม่เห็นด้วย

“ฉันไม่อยากมีส่วนในนั้น” แม่สวนมาระหว่างการโต้เถียงหลายต่อหลายครั้งในเรื่องนี้ “ไม่เคยอยากมีเอี่ยวมาตั้งแต่ต้น”

ดังนั้นฉันจึงได้รับมาทั้งหมด ทั้งเงินก้อนนั้น กรรมสิทธิ์ในหนังสือ และชื่อเสียงฉาวโฉ่ ฉันสงสัยเช่นเดียวกับแม่ว่ามันจะดีกว่านี้หรือเปล่าถ้าฉันไม่มีสิ่งเหล่านั้น

“แล้วก็เรื่องบ้าน” อาร์เทอร์ โรเซนเฟลด์เอ่ยขึ้น

“บ้านที่ไหนคะ พ่อฉันมีแต่ห้องอพาร์ทเมนต์”

“ก็เบนเบอร์รี่ฮอลล์ไงครับ”

ความประหลาดใจทำให้ฉันสะดุ้งสุดตัวจนแก้อีสิ่งเสียงเอี้ยตอ้อต

“พ่อฉันเป็นเจ้าของเบนเบอร์รี่ฮอลล์เหรอ”

“ใช่ครับ” ทนายความตอบ

“เขาซื้อมันกลับมาเหรอคะ เมื่อไหร่”

อาร์เทอร์วางมือข้างหนึ่งลงบนโต๊ะโดยยกนิ้วขึ้นเป็นเหมือนยอดหลังคา “เท่าที่ผมรู้ เขาไม่เคยขายมันเลย”

อาการตกตะลึงทำให้ฉันนิ่งไป ปล่อยให้ทุกอย่างซึมซับเข้ามาในหัว เบนเบอร์รี่ฮอลล์ บ้านที่ทำให้ครอบครัวฉันขวัญหนีดีฝ่อเสียจนถึงมันมักจะทันหัน กลับอยู่ในการครอบครองของพ่อฉันมาตลอดยี่สิบห้าปี

ฉันเดาว่าพ่อคงตัดใจจากมันไม่ได้ อาจจะเป็นไปได้เมื่อดูจากกิตติศัพท์ของบ้านหลังนั้น หรือไม่เขาก็*ไม่*อยากขาย ซึ่งหมายความว่าถึงอะไร ๆ ได้ตั้งมากมายและไม่มีอย่างไหนที่สมเหตุสมผลเลย ตลอดเวลาที่ผ่านไปพ่อไม่เคยบอกฉันเลยว่าเขายังเป็นเจ้าของมันอยู่

“คุณแน่ใจหรือ” ฉันถามโดยหวังว่าอาร์เทอร์จะเข้าใจผิดอย่างร้ายแรง

“แน่ใจเต็มร้อยครับ เบนเบอร์รี่ฮอลล์เป็นของพ่อคุณ ซึ่งหมายความว่า
ตอนนี้มันเป็นของคุณทุกตารางนิ้ว เออละ ผมควรจะมอบสิ่งนี้ให้แก่คุณ”

อาร์เทอร์วางลูกกุญแจชุดหนึ่งลงบนโต๊ะแล้วหันมาทางฉัน มันมีอยู่
สองดอกและร้อยอยู่กับพวงกุญแจ

“ดอกหนึ่งเปิดประตูรั้ว อีกดอกเปิดประตูบ้าน” เขาบอก

ฉันเอาแต่จ้องมองลูกกุญแจทั้งสองดอก ทว่าสิ่งที่จะทำให้ฉันขึ้นมา
ไม่แน่ใจว่าตัวเองควรจะยอมรับมรดกส่วนนี้หรือเปล่า ฉันถูกเลี้ยงดูมาให้กลัว
เบนเบอร์รี่ฮอลล์ด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานาที่ยังไม่ชัดเจน ถึงแม้ฉันจะไม่เชื่อ
เรื่องเล่าที่พ่อปั้นแต่งขึ้น แต่การรับช่วงบ้านหลังนั้นก็ยังไม่วายทำให้ฉัน
ตะขิดตะขวงใจ

ไหนดจะสิ่งที่พ่อพูดไว้ก่อนตายโดยตั้งใจ *ไม่บอกฉันว่าเขายังเป็นเจ้าของ*
เบนเบอร์รี่ฮอลล์นั้นอีก ฉันตัวลั่นระริกขึ้นมาเมื่อคำพูดนั้นดังก้องอยู่ในหัว

ที่นั่นมันไม่ปลอดภัยสำหรับลูก

เมื่อฉันคว้าพวงกุญแจมาในที่สุดก็พลันรู้สึกถึงความร้อนระอุในมือ ราวกับ
อาร์เทอร์วางมันไว้บนหมอน้ำรยนต์ ซึ่งกุญแจจิกเข้ามาในฝ่ามือขณะรวบรวมมันไว้
นั่นคือตอนที่ความโศกศัลย์ฟาดใส่ฉันอีกครั้งนอก ความคับข้องใจและ
ความไม่เชื่อใจอย่างรุนแรงทำให้รู้สึกปวดแปลบ

พ่อฉันตายแล้ว

เขาเก็บงำความจริงเกี่ยวกับเบนเบอร์รี่ฮอลล์มาตลอดชีวิตฉัน

ตอนนี้ฉันเป็นเจ้าของบ้านหลังนั้น ทหมายความว่าผีทุกตัวที่สิงอยู่ที่นั่น
ไม่ว่าจะผีจริงหรือผีในจินตนาการล้วนแต่ตกเป็นของฉันไปด้วย

20 พฤษภาคม

เยี่ยมเมมบ้าน

เรารู้อยู่แล้วว่ากำลังจะเจอกับอะไร และต้องออกตัวไว้มาก่อนที่ความจริงจะถูกปิดเป็น เราได้ฟังประวัติของเบนเบอร์รี่ฮอลล์มาแล้วก่อนที่จะตัดสินใจซื้อมัน

“บ้านนี้มีอดีตอันโชกโชน เชื้อฉันเถอะ” เจนี่ จูน โจนส์ นายหน้าของเรา กล่าว เธอเป็นผู้หญิงที่ดูเหมือนนักในสูททางการสีดำ “ที่นี่มีประวัติเยอะมาก”

เราอยู่บนรถคาติลแลคสีเงินของเจนี่ จูน เจ้าตัวขับอย่างสมบุกสมบัน ประหนึ่งคนขับรถถึงขณะที่เราเป็นลูกไก่อยู่ในกำมือเธอ ทั้งเจสส์ แม็กกี้ และผมทำได้เพียงยึดที่เกาะไว้แน่นและหวังว่าจะรอดไปได้

“แบบที่ดีหรือแย่ครับ” ผมถามพลางกระตุกเข็มขัดนิรภัยของตัวเอง เพื่อให้แน่ใจว่ามันแน่นหนาดีแล้ว

“อย่างละหน่อยค่ะ แต่เดิมที่ดินเป็นของวิลเลียม การ์สัน เจ้าของธุรกิจตัดไม้ ชายที่รวยที่สุดในเมือง เขาเป็นคนสร้างเบนเบอร์รี่ฮอลล์ขึ้นในปี 1875”

เจสส์พูดแทรกขึ้นมาจากเบาะหลังขณะนั่งโอบกอดลูกสาวของเราไว้ “เบนเบอร์รี่ฮอลล์ ชื่อไม่ธรรมดาเลยนะ”

“ฉันก็ว่านั่นแหละค่ะ” เจนี่ จูนบอกขณะควรถอดออกนอกเมืองอย่างไม่มีนัยยะบันยังจนคาติลแลคเหวี่ยงข้ามเลนอยู่ตลอด “คุณการ์สันตั้งชื่อมันตาม

ต้นไม้ชนิดหนึ่ง เรื่องมีอยู่ว่าตอนที่เขาซื้อที่ดินบนภูเขาผืนนั้น โหลเขาปกคลุมไปด้วยลูกเบอร์รี่สีแดง ชาวเมืองบอกว่ามันดูเหมือนกับภูเขาทั้งลูกอบไปด้วยเลือด”

ผมเหลือบมองเจนี่ จูนจากเบาเซข้างคนขับเพื่อยืนยันว่าเธอเห็นถนนเบื้องหน้าชัดเจนแล้วจริง ๆ “เบนเบอร์รี่มีพิษไม่ใช่หรือครับ”

“ใช่ค่ะ ทั้งพันธุ์สีแดงและสีขาวเลย”

“ฉันก็ไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก” ผมพูด แล้วนึกภาพแม่ก็ผู้สงสัยใคร่รู้อย่างหนักและกำลังหิวด้วยลูกเบอร์รี่สีแดงทั้งกำมือเข้าปากไปในตอนที่เราไม่ทันมอง

“มีเด็กมากมายอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างมีความสุขตลอดแรมปีที่ผ่านมา” เจนี่จูนบอก “สมาชิกตระกูลการ์สันอาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นจนกระทั่งช่วงเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ พวกเขาสูญเสียเงินทั้งหมดไปเหมือนกับคนอื่น ๆ ในยุคนั้น โปรติวเซอร์ฮอลล์ลิวูดคนหนึ่งจึงซื้อบ้านต่อ เขาใช้มันเป็นบ้านพักตากอากาศสำหรับตัวเองและเพื่อนดารา คลาร์ก เกเบิลก็เคยพักอยู่ที่นั่น รวมทั้งแคโรล ลอมบาร์ดด้วย”

เจนี่ จูนขับรถตีโค้งออกจากถนนสายหลัก เข้าสู่ทางรถไฟกรวดซึ่งตัดผ่านระหว่างกระท่อมสองหลังตรงชายป่าเวอร์มอนต์อันกว้างใหญ่ ทั้งสองหลังมีขนาดและรูปร่างเหมือนกันไม่มีผิด กะทัดรัดและดูไร้ที่ติ กระท่อมทางซ้ายของเรามีฝากระดานตีเกล็ดสีเหลืองและหน้าต่างไม้สีแดงกับผ้าม่านสีน้ำเงิน หลังทางขวามีสีน้ำตาลเข้มและหยาบกว่า ฝาไม้ซีดาร์ทำให้มันกลิ่นไปกับป่า

“นั่นก็ฝีมือคุณการ์สันค่ะ” เจนี่ จูนบอกเรา “เขาสร้างมันขึ้นมาราว ๆ หนึ่งปีหลังจากก่อสร้างบ้าน หลังนี้มีไว้สำหรับแม่บ้านของเบนเบอร์รี่ฮอลล์ อีกหลังสำหรับคนดูแลสวน ตอนนี่ก็ยังเป็นแบบนี้อยู่ ถึงแม้จะไม่ได้ทำงานประจำให้กับบ้านหลังนั้น แต่พวกเขา ก็พร้อมช่วยเหลือตามความจำเป็นถ้าคุณต้องการ”

เธอขับพาเราเข้าไปในป่าที่มีทั้งต้นสน ต้นเมเปิล และต้นโอ๊กสูงตระหง่าน ลึกลับเรื่อย ๆ โดยไม่ชะลอความเร็ว จนกระทั่งประตูรั้วเหล็กตัดปรากฏให้เห็น เจนี่ จูนจึงกระซิบเบรค รถคาดิลแลคสะบัดไปมาขณะหยุดลงตรงหน้าประตูรั้ว

“ถึงแล้วค่ะ” เธอบอก

ประตูรั้วโอ้อ่าตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ขนาบด้วยกำแพงหินสูงสามเมตร ที่ทอดยาวเข้าไปในป่าทั้งสองทิศทาง เจสส์เพ่งมองทุกอย่างด้วยความกังวล ที่ปกปิดแทบไม่มีด

“มันเยอะไปหน่อยนะ ว่าไหม” เธอเอ่ยขึ้น “กำแพงนั้นล้อมรอบ อาณาบริเวณทั้งหมดหรือเปล่า”

“ใช่ค่ะ” เจนี่ จูนตอบขณะใส่เกียร์จอดเอาไว้ “เชื่อฉันเถอะ พวกคุณจะ นึกขอบคุณที่มันมีรั้วรอบขอบชิด”

“ทำไมล่ะ”

เจนี่ จูนทำหูทวนลมกับคำถามและคั่นในกระเป๋าทือของตัวเองจนเจอ กุญแจพวงหนึ่ง เธอหันมาหาผมพลางบอกว่า “คุณโฮลต์ ช่วยคนแก่หน่อย ได้ไหมคะ”

พวกเราลงจากรถไปด้วยกันแล้วเปิดประตูรั้ว เจนี่ จูนจัดการไขกุญแจ ส่วนผมดึงประตูรั้วให้เปิดออกพร้อมกับเสียงครางสนั่นที่เกิดจากสนิม ไม่นาน เราก็กลับขึ้นมานรถอีกครั้ง เจนี่ จูนขับผ่านประตูรั้วเข้าไป ก่อนแล่นตาม ทางรถที่ทอดยาวและคดเคี้ยวเหมือนที่เปิดจุกไม้ก๊อกขึ้นไปตามเนินสูงชัน ขณะที่ เราลดเลี้ยวสูงขึ้นเรื่อย ๆ ผมก็เห็นหน้าต่างบานสูงและเลี้ยวหนึ่งของหลังคา อัจฉิตร์ผ่านแมกไม้แวบหนึ่ง

เบนเบอร์รี่ฮอลล์

“พอหมดยุคที่พวกดารานางแวเวเวียนกันมาพักตากอากาศ ที่นี่ก็ กลายเป็นโรงแรมค่ะ” เจนี่ จูนเล่าต่อ “เมื่อความนิยมซาลง หลังจากนั้น สามทศวรรษมันก็เปลี่ยนมือไปหลายครั้งหลายหน เจ้าของรายล่าสุดอาศัยอยู่ ที่นี่ไม่ถึงปีด้วยซ้ำ”

“ทำไมฉันจึงล่ะครับ” ผมถาม

เธอทำหูทวนลมใส่คำถามอีกครั้ง ผมคงกดดันให้เจนี่ จูตอบไปแล้ว ถ้าตอนนั้นเราไม่ได้ขึ้นไปถึงยอดเขา นั่นคือตอนที่ผมได้เห็นเบนเบอร์รี่ฮอลล์ แบบเต็มตาเป็นครั้งแรก

บ้านสูงสามชั้นตั้งอยู่กลางยอดเขาอย่างมั่นคงและน่าครั่นคร้าม มันเป็นสิ่งก่อสร้างที่งดงาม ประกอบด้วยกำแพงหินหรือหอรอลังการ เป็นบ้านแบบที่ทำให้ใคร ๆ อ้าปากค้าง ผมเองก็เช่นกันขณะชมมันมองผ่านกระจกหน้าต่างระต่างของรถคาดีลแลค

มันใหญ่โตเกินกว่าที่เราต้องการเป็นไหน ๆ หากเป็นสถานการณืปกติก็ต้องบอกว่าใหญ่โตเกินกว่าที่เราจะมีปัญญาซื้อ ผมใช้เวลาสิบปีที่ผ่านมาไปกับงานนิเทศสาร ตอนแรกเป็นฟรีแลนซ์ในช่วงที่ค่าจ้างดี ต่อมาก็เป็นบรรณาธิการร่วมของนิตยสารฉบับหนึ่งซึ่งปิดตัวลงหลังออกได้สิบเก้าฉบับ ผมจึงต้องกลับไปเป็นฟรีแลนซ์ในช่วงที่ค่าจ้างกระจอก แต่แต่ละวันที่ผ่านไปแม้ก็โตขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่ห้องอพาร์ทเมนต์ของเราที่ดูจะเล็กลงเรื่อย ๆ เจสส์กับผมรับมือกับเรื่องนี้ด้วยการทะเลาะกันบ่อยครั้ง ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเงิน

กับเรื่องอนาคต

แล้วก็เรื่องที่ว่าเราคนไหนเป็นแบบอย่างด้านลบให้กับลูกสาวมากกว่ากัน เราต้องการพื้นที่และความเปลี่ยนแปลง

และแล้วเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเราก็มายังแบบควบคุมไม่ได้ เป็นสองเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นภายในไม่กี่สัปดาห์ เหตุการณ์แรก ปู่ของเจสส์ นายธนาคารหัวโบราณผู้สูบซิการ์ที่โต๊ะทำงานและเรียกเลขาของเขาว่าที่รักได้เสียชีวิตลงโดยทิ้งเงินไว้ให้เจสส์สองแสนห้าหมื่นดอลลาร์ ตามด้วยเหตุการณ์ที่สอง เจสส์ได้งานเป็นอาจารย์ที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งนอกเมืองบาร์เทิลบี

แผนของเราคือใช้เงินที่ได้จากปู่มาซื้อบ้านสักหลัง จากนั้นเธอก็จะไปทำงานขณะที่ผมอยู่บ้านเพื่อดูแลแม่ก็และตั้งใจทำงาน ก็พวกงานจ้างเขียนทั่วไป

นั่นแหละ แต่มีเรื่องสั้นด้วย และหวังว่าสักวันหนึ่งจะมีนิยายอเมริกันที่ยิ่งใหญ่
เป็นของตัวเอง

เบนเบอร์รี่ฮอลล์ไม่ใช่สิ่งที่เราคิดไว้สักเท่าไร เจสส์กับผมเห็นพ้องกัน
ว่าจะหาบ้านที่ดีพอแต่ราคาเอื้อมถึง บ้านที่ดูแลรักง่าย และเป็นທີ່ที่เราจะ
เปลี่ยแปลงไปในทางที่ดีขึ้นได้

ตอนที่เจนี่ จูเนเสนอเบนเบอร์รี่ฮอลล์ ผมเลยปฏิเสธไป จากนั้นเธอก็
เสนอราคาซึ่งต่ำกว่ามูลค่าที่ประเมินไว้ถึงครึ่งหนึ่ง

“ทำไมถึงราคาถูกนักล่ะ” ผมถาม

“มันเป็นบ้านที่มีเรื่องจุกจิกให้ซ่อมค่ะ” เจนี่ จูเนตอบ “แต่ไม่ได้มีปัญหา
ใหญ่โตอะไร บ้านหลังนั้นแค่ต้องการความรักความใส่ใจเล็ก ๆ น้อย ๆ”

เมื่อได้เห็นของจริงผมก็พบว่าเบนเบอร์รี่ฮอลล์ดูไม่เหมือนบ้านที่ต้องซ่อม
แต่คล้ายมันเป็นเหยื่อที่ถูกกละเลยมากกว่า ตัวบ้านอยู่ในสภาพดีทีเดียว แม้จะ
แปลกอยู่หน่อย ๆ ก็เถอะ แต่ละชั้นจะเล็กกว่าชั้นก่อนหน้าเล็กน้อย ทำให้
ตัวบ้านดูลดหลั่นแบบเค้กแต่งงานหรู ๆ หน้าต่างชั้นแรกเป็นทรงสูง แคบ และ
โค้งมนตรงส่วนบน เนื่องจากรูปทรงที่ลดลงของชั้นสอง หน้าต่างชั้นสอง
จึงเตี้ยกว่าชั้นแรกแต่ดูวิจิตรพอกัน ส่วนชั้นสามหลังคาเอียงมากเป็นพิเศษ
หน้าต่างจึงลดลงจนดูเหมือนดวงตาคู่หนึ่งจ้องลงมาที่เรา

สองในสามของตัวบ้านสร้างขึ้นอย่างแข็งทื่อเหมือนตาวาง มีผนังตรง
แท่นหัวและมุมจากสมบูรณแบบ แต่ส่วนที่เหลือแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง
แทบจะราวกับว่าสถาปนิกก็เบือขึ้นมาหลังจากก่อสร้างไปได้ครึ่งทาง แทนที่จะ
เป็นรูปแบบเบ๊ะ ๆ หน้าตาเหมือนกล่อง มุมนั้นของเบนเบอร์รี่ฮอลล์ก็ออกไปออก
เป็นหอคอยเล็กทรงกลม ทำให้มันดูเหมือนประภาคารล่า ๆ ที่ย้ายมาจากชายฝั่ง
รัฐเมนแล้วนำมาแปะไว้กับตัวบ้าน หน้าต่างเป็นทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสตามมาตรฐาน
ซึ่งกระจายอยู่ตามกำแพงอย่างไม่สม่ำเสมอ จากนั้นก็โปะด้วยหลังคายอดแหลม
ที่ดูแล้วเหมือนหมวกแม่มดไม่มีผิด

ที่ว่าผมกลับรู้สึกได้ถึงความปั่นป่วนของบ้านหลังนี้ ความเงิบปกคลุมที่นี้ไว้และมีบรรยากาศเหมือนเป็นบ้านที่ถูกทิ้งไปอย่างกะทันหัน กลิ่นอายของการถูกละทิ้งเกาะอยู่ตามกำแพงเหมือนเถาไม้เลื้อย

“ทำไมคุณถึงบอกว่าเราจะนึกชอบคุณที่มีรั้วรอบขอบชิด” เจสส์ถามขณะชะงักตัวมาระหว่างเบาะหน้าเพื่อดูบ้านให้ชัดขึ้น “แถวนี้มีอาชญากรรมเยอะหรือคะ”

“ไม่เลยคะ” เจนี่ จุนตอบ ลืมเสียงไม่ได้ชวนให้วางใจเลยสักนิด “ก็แค่บ้านนี้มีคนมาด้อม ๆ มอง ๆ เยอะเท่านั้นเอง ประวัติของมันดึงดูดพวกอกายูร์อยากเห็นอย่างกับแมลงวันตอม แต่ไม่ใช่ชาวบ้านแถวนี้แหละคะ พวกเขาเคยชินกับที่นี้กันแล้ว เป็นคนจากนอกเมือง โดยเฉพาะพวกวัยรุ่น เป็นที่รู้จักกันว่าบางครั้งบางครั้งพวกเขาก็กระโดดข้ามกำแพงเข้ามา”

“แล้วทำอะไรคะ” เจสส์ถาม

“ก็ทำเรื่องแบบเด็ก ๆ นะคะ ชนเปียร์เข้ามาตั้งวงกันในปาดินหน่อย อาจเล่นจ้ำจี้กันบ้างไม่ถึงกับเป็นอาชญากรรมและไม่มีอะไรให้กังวล สาบานได้เลยคะ เอาละ ฉันพาเข้าไปชมข้างในดีกว่า รับรองว่าพวกคุณต้องชอบแน่”

เรารวมตัวกันอยู่บนระเบียงหน้าขณะเจนี่ จุนหยิบลูกกุญแจออกมาจากกล่องนิรภัยที่ห้อยอยู่กับลูกบิดประตู จากนั้นเธอก็สูดหายใจเข้าลึกจนไหล่ยกสูงและยุบลง เธอทำสัญลักษณ์ทางเขนก่อนจะเปิดประตูเข้าไปเพียงชั่วอึดใจ

เราตามเธอเข้าไปในบ้าน ขณะที่ผมก้าวข้ามธรณีประตู อากาศเย็นเยือกชวนสั่นสะท้านก็พุ่งเข้าใส่ แทบจะราวกับว่าจู่ ๆ เราก็เคลื่อนผ่านภูมิอากาศที่ต่างกันคนละขั้ว ตอนนั้นผมเข้าใจไปว่ามันเป็นกระแสลม หนึ่งในเรื่องแปลกประหลาดและอธิบายไม่ได้ซึ่งจะเกิดขึ้นในบ้านเรือนเก่าแก่เสมอ

อาการหนาวเยือกนั้นไม่ได้คงอยู่นาน แค่อสองสามก้าวขณะเราเดินจากโถงทางเข้าที่ดูเป็นระเบียบไปยังห้องขนาดใหญ่ซึ่งทอดยาวจากหน้าบ้านถึงหลังบ้าน มีเพดานสูงอย่างน้อยหกเมตรและคานเปลือยคอยพุงไว้ ทำให้ผม

นึกถึงลึบปีโรงแรมอันโอ้อ่า มีบันไดที่โอ้อ่าพอกันทอดสู่ชั้นสองเป็นทรงโค้ง
อันสง่างาม

โคมไฟระย้าทองเหลืองขนาดมทึมาห้อยลงมาจากเพดานเหนือศีรษะ
แขวงสองชั้นของมณฑลเหมือนหนวดปลาหมึกและประดับด้วยผลึกคริสตัล
ย่อยหยด ที่ปลายแขนแต่ละเส้นมีกระจกสีควีนบุหรือลูกกลม ๆ ติดอยู่ ขณะที่
เรายืนอยู่ที่โคมไฟนั่นเอง ผมก็สังเกตเห็นว่ามีกำลังแกว่งน้อย ๆ ราวกับมีใคร
บางคนเดินบึงบงบนพื้นเหนือโคมไฟ

“มีคนอื่นอยู่ในบ้านหรือเปล่าครับ” ผมถาม

“ไม่มีอยู่แล้วค่ะ” เจนี่ จูนตอบ “ทำไมคุณถึงคิดว่ามีล่ะ”

ผมขึ้นไปยังโคมไฟวิจิตรที่ยังคงแกว่งไกวอย่างนุ่มนวลอยู่เหนือศีรษะ

เจนี่ จูนยกไหล่ตอบ “อาจเป็นแค่อากาศที่ไหลพรูเข้ามาตอนเราเปิด
ประตูหน้าต่างก็ได้”

เธอรุนหลังเจสส์กับผมอย่างแข็งขันแล้วพาเราเข้าไปในห้องอันใหญ่โตนั้น
สิ่งทีโดดเด่นเกินพื้นที่อยู่บนผนังทางขวาคือเตาผิงหินขนาดมทึมา นับว่าเป็น
ของขวัญสำหรับฤดูหนาวสุดฤดูโหดของรัฐเวอร์มอนต์เลยทีเดียว

“มีเตาผิงที่เข้าคู่กันอยู่อีกฝั่งของผนังด้วยนะคะ” เจนี่ จูนพูด “ในห้อง
อินดิโก”

ผมสนใจภาพเขียนเหนือเตาผิงมากกว่า เป็นภาพของชายคนหนึ่ง
เครื่องแต่งกายยุคเปลี่ยนผ่านศตวรรษ เครื่องหน้าของชายผู้นี้ดูดีน จมูก
แคบแหลม โหนกแก้มเป็นสันเด่นชัด ดวงตาสีเข้มจ้องมองออกมาจากหน้าต่าง
ที่หลุบต่ำ คิ้วขาวโพลนและคดหนาพอ ๆ กับเคราของเจ้าตัว

“วิลเลียม การ์สัน” เจนี่ จูนบอก “ชายที่สร้างบ้านหลังนี้ขึ้นมาค่ะ”

ผมจ้องมองภาพเขียนนั้น รู้สึกทึ่งที่จิตรกรถ่ายถอดตัวตนของคุณการ์สัน
ได้อย่างละเอียดสมจริง ทั้งรอยตีนการอบดวงตาคู่นั้น เส้นขนคิ้วข้างหนึ่ง
ซึ่งโก่งโค้ง และมุมปากที่ยกขึ้นเล็กน้อยของเขา ดูรวม ๆ แล้วไม่ได้ชวนให้รู้สึก
ว่าชายผู้นี้เป็นคนน่าเคารพ รายละเอียดในภาพทำให้เขาดูยิ่งทะนงจนแทบจะ

เหยียดหยันเลยทีเดียว ราวกับคุณการ์สันกำลังหัวเราะเยาะจิตรกรคนนั้นขณะ
วางท่าสำหรับวาดรูป และนั่นก็ดูเหมือนเขากำลังหัวเราะเยาะผมอยู่เช่นกัน

แม้กระทั่งจับมือผมมาตลอดการเดินทางชมบ้านเข่งเท้าเพื่อดูภาพนั้นให้ชัดขึ้น
“เขาน่ากลัวจังอะ” แกกระซิบ

ผมเองก็คิดแบบนั้น วิลเลียม การ์สันดูเหมือนคนที่สามารถทำเรื่อง
สุดฤทธิ์สุดเดชได้ อย่างน้อยก็เมื่อดูจากผลงานของจิตรกรคนนี้

เจสส์พินิจพิเคราะห์ภาพเขียนนั้นอยู่ข้าง ๆ เรา มือข้างหนึ่งลูบคางไปมา
“ถ้าเราซื้อบ้าน ภาพนี้ต้องไม่อยู่ที่นี้”

“ฉันเกรงว่ามันจะเป็นไปไม่ได้นะสิคะ” เจนี่ จูเนบอกขณะยื่นมือไปเกาะ
มุมล่างของกรอบซึ่งเป็นบริเวณเดียวที่เธอเอื้อมถึง “มันวาดไว้บนผนังโดยตรง
เลย”

ผมเข้าไปดูให้ใกล้ขึ้น แล้วก็เห็นว่าเธอพูดถูก ส่วนที่เป็นสีเหลืองมุกมุก
ของเตาผิงสร้างจากก้อนอิฐแทนที่จะเป็นหิน กลายเป็นพื้นผิวที่เรียบขึ้นจึงเหมาะ
สำหรับการสร้างงานจิตรกรรม

“จิตรกรรมฝาผนังจริง ๆ สิบะ” ผมเอ่ยขึ้น

เจนี่ จูเนพยักหน้า “กรอบมีไว้โชว์เฉย ๆ ค่ะ”

“ทำไมถึงต้องทำแบบนี้ล่ะ”

“เดาว่าคุณการ์สันคงอยากเป็นส่วนหนึ่งของเบนเบอร์รี่ฮอลล์ตลอดไป
ใคร ๆ ต่างพูดกันว่าเขาเป็นผู้ชายขี้หวง แต่คุณน่าจะลบภาพนี้ออกไปได้ ถึง
แม้ราคาจะแพงหูฉี่ก็เถอะ”

“แต่เราทำแบบนี้ได้หรือเปล่า” เจสส์ถาม “บ้านที่เก่าแก่และมีความ
สำคัญต่อเมืองขนาดนี้ย่อมจะถูกยกให้เป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์
แน่นอน”

“เชื่อเถอะค่ะ” เจนี่ จูเนตอบ “สมาคมประวัติศาสตร์ไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับ
กับที่นี้หรอก”

“ทำไมล่ะครับ” ผมถาม

“พวกคุณต้องไปถามพวกเขาเองแล้วล่ะค่ะ”

พอเราไปถึงหลังบ้าน ห้องใหญ่ก็กลายเป็นพื้นที่ซึ่งถูกจัดให้เป็นห้องอาหาร อย่างเป็นทางการสำหรับครอบครัวที่ใหญ่กว่าเราสามคนเป็นไหน ๆ ระหว่างห้องอาหารกับห้องใหญ่มิบันไดซึ่งนำสู่ห้องครัว ครัวไม่กว้างนักแต่ค่อนข้างยาว ตั้งอยู่ในส่วนเชื่อมต่อซึ่งทอดไปตามความกว้างของเบนเบอร์รี่ฮอลล์ ไม่เชิงเป็นชั้นแยกหรือชั้นใต้ดิน การตกแต่งของมันเป็นสะท้อนถึงความขัดแย้งชวนอึดอัด บริเวณที่อยู่ใกล้บันไดจะค่อนข้างโอ้อ่า มีตู้ทรงสูงหลายใบ ผงั่งสีเขียว และอ่างล้างจานแบบบ้านไร่ที่ใหญ่พอให้แม็กก็ลงไปอาบน้ำได้

และสิ่งที่ติดอยู่บนผนังก็คือระฆังเล็ก ๆ ชุดหนึ่ง แต่ละใบแขวนอยู่กับแผ่นโลหะแบน ๆ ที่ขดเป็นทรงก้นหอยโยงกับเชือกดึง ผมนับได้ทั้งหมด ยี่สิบสี่ใบเรียงกันสองแถว แถวละสิบสองใบ เห็นระฆังแต่ละใบคือป้ายที่บอกถึงส่วนต่าง ๆ ของบ้าน บางป้ายก็เป็นแค่ตัวเลข สันนิษฐานว่ามันเป็นสิ่งที่หลงเหลืออยู่จากสมัยที่เบนเบอร์รี่ฮอลล์เปิดเป็นโรงแรม บางป้ายก็เป็นชื่อที่หรุกว่าอย่างห้องรับแขก ห้องมาสเตอร์สวีท ห้องอินดิโก

“ระฆังพวกนั้นน่าจะไม่ต้องมาหลายสิบปีแล้ว” เจนี่ จูนบอกเรา

ยิ่งเดินลึกเข้าไปในห้องครัวมากขึ้น การตกแต่งกลับดูสว่างไสวน้อยลง และเน้นประโยชน์ใช้สอยมากขึ้น มีโต๊ะไม้ต้น ๆ ตัวยาววางอยู่ ฝิวโต๊ะมีรอยบากจากคมมีดและค้ำจากคราบต่าง ๆ เมื่อนานมาแล้ว ตู้ที่เรียงรายอยู่ ลึนสุดลงเหลือเพียงผนังโล่ง ๆ ทั้งแถบ เมื่อเราไปถึงอีกฝั่งร่องรอยทั้งหมดของห้องครัวก็หายไป กลายเป็นทางเดินหลังคาโค้งที่ก่อด้วยหินและบันไดงอนแง่น ชุดหนึ่งซึ่งทอดลึกลงไปใต้ดิน

“เหมือนถ้ำเลย” เจสส์เอ่ยขึ้น

“มันเป็นห้องใต้ดินค่ะ” เจนี่ จูนตอบ “ถึงจะดูธรรมดาหน่อย แต่ถ้ำลองเปลี่ยนโฉมห้องนี้ พวกคุณก็จะใช้ประโยชน์ได้มากที่สุดทีเดียว มันจะเป็นห้องเก็บไวน์ที่เยี่ยมมาก”

“ฉันไม่ดื่มค่ะ” เจสส์บอก

“ผมดื่มแต่เบียร์” ผมเสริม
เจนี่ จูนยิ้มกว้างขึ้น “ดีจัง แน่แน่นอนว่ามีอย่างอื่นที่น่าฟังอีกมากมายที่
พวกคุณทำกับห้องนี้ได้”

ดูจากความพยายามที่น่าเศร้าของผู้หญิงคนนี้ ผมจึงเดาว่านี่คงไม่ใช่
การพาทัวร์เบนเบอร์รี่ฮอลล์ครั้งแรกของเธอแน่ ๆ แล้วพลันนึกภาพสามีภรรยา
หนุ่มสาวอย่างแจ่มใสกับผมเข้ามาเยี่ยมชมที่นี่พร้อมความหวังอันสดใส แต่แล้ว
ความหวังก็หม่นมัวลงในแต่ละห้องที่พวกเขาได้เห็น

แต่สำหรับผมกลับรู้สึกตรงกันข้าม ความแปลกประหลาดแต่ละอย่างของ
บ้านหลังนี้กระตุ้นความสนใจให้เพิ่มพูนขึ้น ผมมักถูกดึงดูดเข้าหาความพิสดาร
ต่าง ๆ มาตลอดชีวิต ตอนผมอายุหกขวบและพ่อแม่อนุญาตให้เลี้ยงสุนัขได้
ในที่สุด ผมกลับไม่สนใจพวกพันธุ์แท้นั้นแล้วที่ร้านขายสัตว์เลี้ยง แต่ตรงดิ่ง
ไปหาสุนัขพันธุ์ต่างเนื้อตัวมอมแมมแทน หลังจากหมกตัวอยู่ในห้องอพาร์ทเมนต์
ที่น่าเบื่อ ผมก็กระหายในสิ่งที่แตกต่าง บางอย่างที่มีลักษณะพิเศษ

เมื่อการชมห้องครัวสิ้นสุดลงเรากลับขึ้นไปข้างบนและย้อนกลับไป
ด้านหน้าของตัวบ้าน ตอนนี้อยู่ที่โคมไฟระย้าในห้องใหญ่สว่างวิบวับ

“เมื่อไหร่ยังไม่เปิดใช้ไหม” ผมถาม
รอยยิ้มประหม่าผุดขึ้นบนใบหน้าของเจนี่ จูน “ฉันคิดว่ามันเปิดอยู่แล้ว
นะคะ”

“แต่ผมแน่ใจว่ามันไม่ได้เปิด” ผมบอก “บ้านนี้มีปัญหาเรื่องไฟหรือเปล่า
ครับ”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะ แต่จะตรวจสอบให้อีกทีค่ะ”
เจนี่ จูนเหลือบมองโคมไฟอย่างกระวนกระวายอีกครั้ง แล้วรีบพาเรา
เข้าไปในห้องทางขวาของโถงทางเข้า

“ห้องรับแขกค่ะ” เธอบอกขณะเราก้าวเข้าไปในห้องทรงกลม บรรยากาศ
ช่างชวนให้รู้สึกอึดอัด ไม่ว่าจะเป็นวอลเปเปอร์สีชมพูซีด ผ้าคลุมฝุ่นชระ

ที่คลุมเฟอร์นิเจอร์ไว้ หรือผ้าผืนหนึ่งที่หล่นอยู่ซึ่งเผยให้เห็นโต๊ะเขียนหนังสือ
มันเป็นโต๊ะทำงานกิ่งตู้สูงทะมึนที่ทำจากไม้เชอร์รี่

เจสส์ผู้มีพ้ออยู่ในวงการคำโบราณวัตตูปราดไปหามัน “โต๊ะนี้ต้องมีอายุ
อย่างน้อยหนึ่งร้อยปีแน่”

“อาจจะเก่ากว่านั้นอีกค่ะ” เจนี่ จูนบอก “เฟอร์นิเจอร์จำนวนมากในนี้
เป็นของครอบครัววาร์สัน มันอยู่กับบ้านนี้มาชั่ววานตาปี ได้จังหวะเหมาะที่จะ
บอกพวกคุณพอดี การขายเบนเบอร์รี่ฮอลล์รวมไปถึงเฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดด้วย
คุณสามรถเก็บของที่ชอบไว้และละทิ้งอื่น ๆ ไปได้เลย”

เจสส์ลูบไล้เนื้อไม้ของโต๊ะอย่างใจลอย “คนขายไม่ต้องการชิ้นไหนเลย
หรอก”

“ไม่แม้แต่ชิ้นเดียวค่ะ” เจนี่ จูนตอบพลางส่ายหน้าอย่างเศร้าสร้อย
“จะโทษเธอก็ไม่ได้เสียด้วย”

จากนั้นเธอก็พาเราเข้าไปในพื้นที่ที่เรียกว่าห้องอินดิโกหรือห้องสีคราม ซึ่ง
จริง ๆ แล้วทาสีเขียว

“เซอร์ไพรส์เลยใช่ไหมคะ ครั้งหนึ่งผนังเหล่านี้อาจเคยเป็นสีคราม แต่
ก็ไม่มีใครแน่ใจอยู่ดี จริง ๆ แล้วห้องนี้ตั้งตามชื่อลูกสาวของวิลเลียม การ์สัน
ค่ะ ไม่ใช่ตามสีห้อง”

เจนี่ จูนชี้ไปที่เตาผิงในห้อง มันดูเหมือนกับเตาผิงในห้องใหญ่ทั้งขนาด
และโครงสร้าง เหนือเตาผิงนี้ก็มีภาพเขียนประดับอยู่บนก้อนอิฐอันราบเรียบ
ทรงสี่เหลี่ยมเช่นกัน เป็นภาพหญิงสาวในชุดกระโปรงลูกไม้สีม่วง มือที่สวม
ถุงมือทั้งสองข้างของเธอประกอกรະต่ายสีเขียวตัวหนึ่งไว้บนน้อก

“อินดิโก การ์สันค่ะ” เจนี่ จูนบอก

ภาพเขียนนั้นเป็นผลงานของจิตรกรคนเดียวกับที่วาดภาพของวิลเลียม
การ์สันอย่างเห็นได้ชัด ทั้งสองภาพมีสไตล์เดียวกันและฝีแปรงที่เหมือนกัน
ไม่ผิดเพี้ยน รวมถึงการใส่ใจกับรายละเอียดอย่างอุทิศสาหะ แต่ขณะที่คุณการ์สัน
ดูหยิ่งยโสและใจร้าย ภาพของลูกสาวเขาก็กลับสะท้อนเสน่ห์อันอ่อนเยาว์ ทั้งผิว

ที่เปล่งปลั่งและส่วนโค้งเว้าอันอ่อนละมุน เปล่งประกายจนถึงกับมีรัศมีทรงกลด บางเขลล้อมรอบศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยผมหยักศกสีบลอนด์ ผมคงไม่แปลกใจเลยหากพบว่าจิตรกรคนนั้นได้ตกหลุมรักอินดีโกไปแล้วนิด ๆ ขณะวาดภาพเธอ

“ตระกูลการ์สันเป็นครอบครัวใหญ่” เจนี่ จูหนุดต่อ “วิลเลียมกับภรรยา มีลูกชายสี่คนซึ่งต่อมาก็สร้างครอบครัวใหญ่ของตัวเอง อินดีโกเป็นลูกสาวคนเดียว เธอตายตอนอายุสิบหก”

ผมขยับเข้าไปใกล้ภาพเขียนนั้นก้าวหนึ่ง สายตาเพ่งมองกระจ่างน้อย ในมือของอินดีโก การ์สัน สีตรงนั้นกะเทาะเล็กน้อย เป็นรอยด่างที่หายไปตรงดวงตาข้างซ้ายของเจ้ากระต่ายพอดี ทำให้มันดูเหมือนบ๊อบบี้ที่กลวงไป

“เธอตายยังไงครับ” ผมถาม

“ฉันไม่รู้จริง ๆ ค่ะ” คำตอบนั้นทำให้ผมคิดว่าเธอรู้

เจสส์เดินเข้ามาห้องไปโดยไม่สนใจภาพเขียนอีกภาพที่เราไม่สามารถกำจัดออกไปได้ แล้วพลันติดตรึงกับรูปถ่ายใส่กรอบซึ่งยื่นออกมาจากใต้ผ้าคลุม เธอหยิบมันขึ้นมาก่อนเห็นว่าเป็นรูปถ่ายของครอบครัวหนึ่งซึ่งยืนอยู่หน้าเบนเบอร์รี่ฮอลล์ พวกเขามีกันสามคนเหมือนกับเรา พ่อ แม่ แล้วก็ลูกสาว

เด็กหญิงคนนั้นดูจะอายุราว ๆ หกขวบและหน้าตาเหมือนแม่ราวกับแกะ ทั้งคู่ปล่อยผมยาวสยายไว้ข้างหลังและสวมที่คาดผม ทั้งยังสวมชุดกระโปรงสีขาวแบบเดียวกัน นั่นยิ่งทำให้พวกเขาเหมือนกันขึ้นไปอีก ทั้งสองยืนประสานมืออยู่ข้างกันขณะมองมาที่กล้องด้วยใบหน้าสดใส

คนพ่อยืนห่างออกมาราวกับโดนสั่งให้ย้ายในไกลเกินไป เขาสวมสูทยับเยินซึ่งใหญ่กว่ารูปร่างสองสามขนาด สีหน้าก็คล้ายจะบึ้งตึง

ถ้าตัดเรื่องสีหน้าอันไม่น่าอภิรมย์ออกไปก็ถือว่าเขาดูหล่อเหลาเอการหล่อแบบดาราหนังเลย ตอนแรกผมนึกว่าคนเหล่านี้เป็นดาราฮอลลีวูดที่นิยมมาพักในเบนเบอร์รี่ฮอลล์ตลอดเวลาหลายปีเสียอีก แต่แล้วก็สังเกตเห็นว่าพวกเขาสวมเสื้อผ้ากันสมัยที่เห็นได้ตามเมืองใหญ่ในอเมริกา สิ่งเดียวที่โบราณ

ก็คือแว่นตาของหญิงคนนั้น แว่นสายตาทรงกลมที่ทำให้เธอดูเหมือนเบน แฟรงกลินอยู่หน่อย ๆ

“พวกเขาคือใครคะ” เจสส์ถาม

เจนี่ จูนหรีตามองรูปถ่ายไปนั้น บ่งบอกถึงความพยายามอีกครั้งที่จะทำเหมือนไม่รู้ ทั้งที่เห็นได้ชัดว่าเธอรู้ หลังจากหรีตอย่างพิถีพิถันครั้งที่อีกสองสามวินาทีเธอก็ตอบว่า “ฉันเชื่อว่านี่คือเจ้าของรุ่นก่อน ครอบครัวคาร์เวอร์”

เธอพยักพืดไปทางรูปถ่ายนั้นเป็นสัญญาณให้เจสส์วางมันไว้ที่เดิม จากนั้นเธอก็กู่ลิกจพาเราเดินดูบ้านกันต่อ แต่เร่งให้เร็วขึ้น ผมอดคิดไม่ได้ว่าเจนี่ จูนไม่ยอมให้เราถามอะไรอีก ลำดับต่อไปคือห้องดนตรีซึ่งมีแกรนด์เปียโนที่มีขาข้างหนึ่งโยกเยก ตามด้วยเรือนกระจกซึ่งเคลื่อนไปด้วยพรรณไม้หน้าเปื่อย

“หวังว่าพวกคุณคนใดคนหนึ่งจะปลุกต้นไม้ขึ้นนะ” เจนี่ จูนกล่าวอย่างจริงจัง

เธอพาเราขึ้นไปชั้นบนโดยใช้บันไดของคนรับใช้ระหว่างห้องอาหารกับเรือนกระจก ชั้นสองประกอบไปด้วยห้องนอนหลายห้องและห้องน้ำอันกว้างขวางห้องหนึ่งที่อยู่ปลายโถง

หลังจากโอดครวญว่าห้องอพาร์ทเมนต์ในเบอร์ลิงตันมีพื้นที่ไม่พอมาเป็นแรมปี เวลานี้เจสส์ก็อ้อยอิ่งอยู่ในห้องมาสเตอร์สวีตซึ่งกินพื้นที่ตรงส่วนโค้งบนชั้นสองของหอคอย ในนั้นมีทั้งห้องนั่งเล่นและห้องน้ำในตัว

ผมสนใจพื้นที่อีกฝั่งของปลายโถงมากกว่า ห้องนอนที่มีเพดานเอียงและมีตู้ไม้สูงตระหง่านนั้นดูเหมาะสมสำหรับแม่ก็เป็นที่สุด เหตุผลน่าจะเป็นเพราะเตียงนอนที่มีหลังคานั่นเอง มันมีขนาดพอเหมาะพอเจาะกับเด็กผู้หญิงวัยนี้

“ตู้ไม้นั้นไม่เหมือนใครเลยนะ” เจนี่ จูนบอก “วิลเลียม การ์สันสั่งทำขึ้นเป็นพิเศษให้ลูกสาว นี่คือห้องนอนของเธอค่ะ”

เจสส์พิจารณามันด้วยสายตาของนักประเมินราคาซึ่งสืบทอดมาจากพ่อของเธอ “แกะสลักด้วยมือทั้งหมดเลยใช้ไหมคะ” เธอเอ่ยขึ้นขณะไล่มือไปบนเทวดาเด็กและถาวรวัลย์ที่พันเกี่ยวอยู่ตามมุมตู้

“แน่นอนค่ะ” เจนี่ จูนตอบ “หาได้ยากมากและคาดว่ามีมูลค่ามาก ๆ”
แม็กก็ยื่นแอมมองเข้ามาอยู่ตรงช่องประตู

“แม็กส์ นี่เป็นห้องของหนูได้เลยนะ” ผมบอกแก “หนูคิดว่าไง”
แม็กก็ส่ายหน้า “หนูไม่ชอบค่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“มันหนาวค่ะ”

ผมยกมือขึ้นและพยายามสัมผัสกับความหนาวเย็น ทว่าอุณหภูมิในห้องนี้
อยู่ในระดับปกติสำหรับผม มันอุ่นหน่อย ๆ เสียด้วยซ้ำ

“พอแน่ใจว่าหนูจะชอบมันเอง” ผมบอก

ชั้นสามซึ่งเป็นลำดับถัดไปที่เจนี่ จูนพาชมมีขนาดครึ่งเดียวของชั้นสอง
แทนที่จะเป็นห้องใต้หลังคา เราได้เข้าสู่ห้องทำงานแบบเปิดโล่งอันปลอดโปร่ง
มีชั้นหนังสือติดผนังทอดยาวไปทั้งสองฝั่งของผนัง และมีหน้าต่างทรงกลม
สองคู่หันออกไปทางด้านหน้าและด้านหลังของตัวบ้าน มันคือหน้าต่างบานเล็ก
จิ๋วที่ผมเห็นเมื่อเรามาถึงในตอนแรกนั่นเอง หน้าต่างที่เหมือนดวงตา

“แรกเริ่มเดิมทีมันเป็นห้องทำงานของวิลเลียม การ์สันค่ะ” เจนี่ จูนบอก

และมันอาจกลายเป็นห้องทำงานของผม จู๋ ๆ ผมก็นึกภาพตัวเองนั่งหลัง
โต๊ะไม้โอ๊กตัวมหึมาที่อยู่กลางห้อง ผมชอบคิดถึงช่วงเวลาที่ย่ำเป็นพิมพ์
จนดีกดีน ไฟในการทำงานลุกโชนจากกาแฟ แรงบันดาลใจ บวกกับความ
ตึงเครียด พอคิดแบบนี้ที่ไรรอยยิ้มก็มักจะผุดขึ้นมาบนใบหน้า แต่ผมกลับ
เอาไว้มเพราะกังวลว่าเจนี่ จูนจะสังเกตเห็นและคิดว่าเธอขายบ้านได้แน่นอน ผม
กลัวว่าตัวเองจะแสดงความตื่นตัวออกมามากเกินไป จึงเร่งเดินสำรวจบ้านต่อ

ความรู้สึกของภรรยาผมซับซ้อนกว่านั้นมาก ผมไม่รู้เลยว่าเจสส์คิดยังไง
กับที่นี่ ระหว่างเดินสำรวจบ้านเธอดูสนใจใคร่รู้แม้จะระมัดระวังอยู่ในทีก็เถอะ

“ไม่เลวนะ” เจสส์กระซิบระหว่างที่เราลงบันไดไปยังชั้นสอง

“ไม่เลวหรอก” ผมถาม “มันไว้ที่ตีต่างหากล่ะ”

“ฉันยอมรับว่ามันมีอะไรให้ชอบเยอะมาก” เจสส์กลับไปสงวนท่าทีตามเดิม “แต่มันทั้งเก่าโบราณและใหญ่เกินไป”

“ผมกังวลเรื่องขนาดน้อยกว่าเรื่องราคาละ”

“คุณว่ามันแพงไปเหรอ” เธอถาม

“ผมว่ามันถูกไปต่างหากละ” ผมตอบ “บ้านแบบนี้แหละ ต้องมีเหตุผลที่ราคามันถูกขนาดนี้สิ ไหนจะแถมเฟอร์นิเจอร์ให้อีก”

และมันก็มีเหตุผลจริง ๆ เราไม่รู้ถึงเหตุผลนั้นจนกระทั่งการเยี่ยมชมบ้าน ลึ้นสุดลงและเจนี่ จูเน่ตอนเรากลับออกไปที่ระเบียงหน้า

“มีคำถามอะไรไหมคะ” เธอเอ่ยขึ้น

“บ้านนี้มีอะไรผิดปกติหรือเปล่าครับ”

ผมโผล่ออกไปแบบไม่มีมีขลุ่ย เจนี่ จูเน่มีท่าทางเสียขวัญอยู่หน่อย ๆ ขณะลือกประตูบ้านตามหลัง

เธอเกร็งไหล่พลางย้อนถาม “อะไรทำให้คุณคิดอย่างนั้นคะ”

“ไม่มีทางที่บ้านหลังใหญ่โตขนาดนี้จะตั้งราคาไว้แค่นี้ นอกเสียจากว่า มันจะมีปัญหาใหญ่ซุกซ่อนอยู่”

“ปัญหาเหรอ ไม่มีหรอกค่ะ แต่ถ้ากิตติศัพท์ นั่นก็อีกเรื่องหนึ่ง” เจนี่ จูเน่ถอนใจแล้วยื่นพิงราวระเบียง “ฉันจะพูดตามตรงกับคุณนะค่ะ ถึงแม้ตามกฎหมายของรัฐฉันไม่จำเป็นต้องบอกอะไรเลยก็เถอะ เพราะถ้าจะว่ากันตามตรงแล้ว บาร์เทิลบีเป็นเมืองเล็กและชาวบ้านก็เล่าลือกัน คุณจะได้ยินเรื่องของมันไม่ทางใดก็ทางหนึ่งอยู่ดีถ้าคุณซื้อบ้านหลังนี้ไป ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วให้ได้ยินจากปากฉันเลยดีกว่า บ้านนี่คือสิ่งที่เราเรียกว่าอสังหาริมทรัพย์ที่มีมลทิน”

“แปลว่าอะไรคะ” เจสส์ถาม

“แปลว่าเคยมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นที่นี่” ผมบอก

เจนี่ จูเน่พยักหน้าอย่างช้า ๆ “กับเจ้าของรายก่อน ๆ ใช่คะ”

“คนที่อยู่ในรูปถ่ายใช่ไหม” เจสส์ถาม “เกิดอะไรขึ้น”

“พวกเขาตาย...ฉันหมายถึงสองคนในนั้น”

“ในบ้านหลังนี้นะเหรอ” เจสส์ถามต่อ

“ใช่ค่ะ” เจนี่ จุนตอบ

ผมส่งแม็กก็ออกไปเล่นที่สนามหน้าบ้านให้อยู่ในระยะที่มองเห็นได้ แต่ก็ไกลเกินกว่าจะได้ยิน จากนั้นถามไปว่า “ตายยังไงครับ”

“ฆาตกรรมและฆ่าตัวตายค่ะ”

“พระเจ้าช่วย” เจสส์อุทานหน้าเผือดสี “เลวร้ายมาก”

เจนี่ จุนพยักหน้าอีกครั้ง “มันเลวร้ายจริง ๆ ค่ะ คุณนายไฮลด์ น่าตกใจมากด้วย เคอร์ติส คาร์เวอร์ ผู้ช่วยในรูปที่คุณเจอแนะเขาฆ่าลูกสาวตัวเอง แล้วก็ฆ่าตัวตาย ภรรยาที่น่าสงสารของเขาเป็นคนพบศพทั้งสอง เธอไม่กลับมาที่นี่อีกเลยนับจากนั้น”

ผมนึกถึงครอบครัวในรูปถ่าย เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ คนนั้นดูมีความสุขและไร้เดียงสาเหลือเกิน แล้วผมก็จำได้ว่าคนพ่อยื่นห่างออกมาด้วยสีหน้าที่บึ้งตึง

“เขาเป็นคนคุ่มดีคุ่มร้ายหรือเปล่า” ผมถาม

“อย่างชัดเจนเลยล่ะ” เจนี่ จุนตอบ “แต่ไม่ใช่ในแบบที่แสดงออกมาให้เห็น ที่จริงไม่มีใครคาดคิดเสียด้วยซ้ำ ในสายตาคนนอก ครอบครัวนี้ดูมีความสุขเท่าที่จะเป็นไปได้เขี้ยวละ เคอร์ติสเป็นคนที่ใคร ๆ ก็ชื่นชมและนับถือ มาร์ธา คาร์เวอร์ที่เปิดร้านเบเกอรี่ในเมืองก็เหมือนกัน ส่วนเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ คนนั้นก็น่ารักน่าเอ็นดูเป็นที่สุด แก่ชื่อเคทีค่ะ เคที คาร์เวอร์ตัวน้อย เราช็อกกันถ้วนหน้าตอนที่เกิดเรื่องนี้ขึ้น”

“คุณนายคาร์เวอร์ที่น่าสงสาร” เจสส์เอ่ยขึ้น “ฉันนึกภาพไม่ออกเลยว่าเธอต้องฝ่าฟันกับอะไรบ้าง”

ผมแน่ใจว่าเธอหมายความว่าเช่นนั้นจริง ๆ เจสส์เป็นคนที่เข้าใจหัวอกผู้อื่น โดยเฉพาะกับความทุกข์ระทมของผู้หญิงคนอื่น ๆ แต่ผมก็รู้สึกได้ถึงความโล่งอกในน้ำเสียงของเธอเช่นกัน เพราะเจสส์เชื่อมั่นที่สุดใจว่าเธอจะไม่มีวันประสบกับเรื่องเลวร้ายอย่างการสูญเสียสามีและลูกสาวในวันเดียวกัน

แน่นอนว่าเธอไม่รู้ และไม่มีความรู้ได้เลยจนกระทั่งเธอก็เกือบตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน แต่เราเพิ่งค้นพบบ้านที่สมบูรณ์แบบสำหรับครอบครัว นั่นคือสิ่งเดียวที่อยู่ในหัวเราในบ่ายวันนั้นของเดือนพฤษภาคม เมื่อเจนี่ จูนา พาแม็กก็ไปเดินเล่นรอบบริเวณบ้านเพื่อให้เจสส์กับผมได้เห็นหรือกันบนระเบียบ ผมก็บอกเธอทันทีว่าเราควรจะซื้อบ้านหลังนี้

“ไม่ตกลงนะ” เจสส์ว่าพลางร้องฮืออย่างแย้หยั้น

“ผมพูดจริง”

“หลังจากได้รู้เรื่องนั้นแล้วเนี่ยนะ มีคนตายที่นี่นะ อีวาน”

“มีคนตายในที่ต่าง ๆ ตั้งมากมาย”

“ฉันรู้ว่า ฉันแค่อยากให้บ้านเราไม่ใช่หนึ่งในนั้น”

นั่นไม่ใช่ข้ออ้างสำหรับเบนเบอร์รี่ฮอลล์ บ้านหลังนี้มีประวัติติดตัวมาและเราทำอะไรกับมันไม่ได้ จึงเหลือตัวเลือกเพียงสองอย่าง มองหาบ้านหลังอื่นหรือไม่ก็อยู่ที่นี้และพยายามตัดทวงช่วงเวลาแห่งความสุขในอดีตอันเลวร้าย ไม่สำคัญอีกต่อไป

“มาใช้เหตุผลกันดีกว่า” ผมเอ่ยขึ้น “ผมชอบบ้านหลังนี้มาก คุณก็ชอบมันมาก”

เจสส์ยกนิ้วชี้ขึ้นปราม “ฉันบอกว่ามันมีอะไร ๆ ให้ชอบอยู่เยอะ แต่ไม่ได้บอกว่าชอบสักหน่อย”

“อย่างน้อยก็ยอมรับว่ามันเป็นบ้านที่วิเศษ”

“ใช่” เธอตอบ “ถ้าเป็นสถานการณ์อื่นฉันคงตัดสินใจซื้อไปแล้ว ฉันแค่กลัวว่าถ้าเราอยู่ที่นี้ สิ่งที่เคยเกิดขึ้นจะค้างคาอยู่กับเราตลอด มันอาจจะฟังดูม่งาย แต่ฉันกังวลว่ามันจะแทรกซึมเข้ามาในชีวิตเราโดยไม่รู้ตัว”

ผมโอบไหล่ภรรยาแล้วดึงเธอเข้ามาใกล้ “มันจะไม่เป็นแบบนั้น”

“คุณแน่ใจได้ยังไง”

“เพราะเราจะไม่ปล่อยให้มันเกิดขึ้นยังไงละ เคอร์ติส คาร์เวอร์ไม่ปกติ มีแต่คนโรคจิตเท่านั้นแหละที่ลงมือทำอะไรแบบนั้นได้ แต่เราจะปล่อยให้ การกระทำของคนจิตป่วยมาขัดขวางเราจากบ้านในฝันไม่ได้”

เจสส์ไม่เอื่อยอะไร เธอแค่ออบขนมรอบแอมแล้วชบศิระระกับอก ในที่สุดเธอก็เอ่ยขึ้นว่า “คุณจะไม่ยอมให้ตอบว่าไม่ใช่ไหม”

“ผมรู้ว่าบ้านหลังอื่นที่เราจะไปดูคงจิตสทิตเมื่อเทียบกัน”

นั่นทำให้เจสส์ถอนใจออกมา “คุณแน่ใจนะว่าเป็นสิ่งที่คุณต้องการ จริง ๆ”

เนื่องจากเธออยู่อยู่ในห้องอพาร์ทเมนต์แคบ ๆ มาหลายปี ผมจึงอดคิดไม่ได้ว่าการได้เริ่มต้นใหม่ในบ้านที่ทั้งใหญ่และประหลาดอย่างเบนเบอร์รี่ฮอลล์ คือสิ่งที่เราต้องการ

“แน่ใจจะ”

“นั่นคงต้องทำตามกันแล้วละ” เธอกล่าว

รอยยิ้มแผ่กว้างบนใบหน้าผม กว้างกว่าที่ผมตั้งใจเสียอีก “ก็คงจะ อย่างนั้นแหละ”

ชั่วอึดใจหลังจากนั้นเราก็กลับมาอยู่บนรถของเจนี่ จูน ผมตื่นเต้น จนเกือบอาการไม่อยู่ขณะบอกอีกฝ่ายว่า “เราจะซื้อมันครับ!”

2

ฉันออกจากสำนักงานนายความของอาร์เทอร์ โรเซนเฟลด์ในสภาพที่ง่วงวย
เดินเซงซาอ่อนไปตามทางเท้าที่ปูด้วยอิฐไปยังร้านอาหารที่แม่ออยู่ แม้จะเป็น
วันที่อากาศสดใสในเดือนพฤษภาคม แต่กลับมีเหงื่อเย็น ๆ จับอยู่ตามผิว
ของฉัน

ฉันคาดไว้แล้วว่าอารมณ์จะเอ่อล้นขึ้นมาระหว่างการนัดพบครั้งนี้ ทั้ง
ความโศกเศร้า ความรู้สึกผิด และความเสียใจขนาดใหญ่ ยกเว้นความกังวล
ว่าการเป็นเจ้าของเบนเบอร์รีฮอลล์ได้กระตุ้นความกลัวที่เข้มข้นจนหัวใจเต้น
ถี่เร็ว และมันก็เป็นอารมณ์ที่ท่วมท้นในขณะนี้ ถ้าฉันเป็นพวกมกมายอยู่สักหน่อย
ฉันคงกังวลเรื่องผีสิง อาถรรพ์ และอันตรายต่าง ๆ นานาที่อาจซุ่มอยู่ในกำแพง
เหล่านั้น แต่เนื่องจากฉันยึดมั่นในหลักเหตุผลจึงมีความคิดอีกแบบ และ
ความคิดนั้นก็เขย่าขวัญสั่นประสาทยิ่งกว่าเรื่องเหนือธรรมชาติเป็นไหน ๆ

ฉันจะทำยังไงกับบ้านหลังนั้นดี

นอกจากสิ่งที่อยู่ในหนังสือเล่มนั้นที่พ่อเขียนขึ้น ฉันก็ไม่วู้อะไรเกี่ยวกับ
เบนเบอร์รีฮอลล์เลยสักนิด ไม่รู้ว่ามันมีสภาพแบบไหน ไม่รู้ว่าตลอดยี่สิบห้าปี
ที่ผ่านมามีใครอาศัยอยู่ที่นั่นบ้างหรือเปล่า ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันมีมูลค่าเท่าไร
ทำให้อยากเตะตัวเองที่มัวแต่อิงจนลืมนามอาร์เทอร์

โทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงดังขึ้นตอนที่ฉันเลียเข้าสู่ถนนบีคอน ฉันดูชื่อบนจอพลาจวแบบหวังแกมรู้สึกผิดให้แม่ยกเลิกนัดกินมือเที่ยง แต่ไม่โชคดีขนาดนั้น แทนที่จะเป็นแม่กลับเป็นรายงานความคืบหน้าจากแอลลีเกี่ยวกับบ้านแฝดในเทเลกราฟฮิลล์ที่เรากำลังปรับปรุงอยู่ อาคารสองยูนิทหมายถึงงานสองเท่า ราคาสองเท่า และปวดหัวเป็นสองเท่า แต่มันยังหมายถึงกำไรสองเท่าอีกด้วย และนั่นก็คือสิ่งที่ดึงดูดเราเข้าหาบ้านแฝดนั้น

ปูกระเบื้องห้องอาบน้ำหลักทั้งสองห้องแล้ว ลำดับถัดไปคือ
อ่างอาบน้ำแบบมีขาหยั่ง

ฉันช่วยได้นะ ฉันส่งข้อความกลับไปเพื่อค้นหาเหตุผลดี ๆ ในการยกเลิกนัด

แอลลีตอบมาว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี ไม่ต้องไปช่วย ผิดหวังอีกรอบจนได้

เป็นยังไงบ้าง เธอถาม

เจอเรื่องเซอร์ไพรส์นะ ฉันตอบไปสั้น ๆ เหตุการณ์เมื่อเข้ามันเยอะเกินกว่าจะส่งข้อความคุยกัน ไว้จะเล่าทุกอย่างให้ฟังหลังมือเที่ยงนะ

บอกเจสสิก้าด้วยว่าฉันยินดีรับบทลูกบุญธรรมนะ แอลลีเสริมด้วยอีโมจิขยิบตา มันเป็นหนึ่งในมุกตลกตลอดศกของเรา แม่ฉันคงปลื้มกว่านี้ถ้ามีลูกสาวอย่างแอลลีซึ่งชอบสวมเข็มขัดเครื่องมือช่างมหัศจรรย์และยินดีโปรยยิ้มแบบพิธีกรรายการบ้านและสวนอยู่เสมอ

มันคงเป็นมุกที่ซ้ำกว่านี้ถ้าความจริงไม่เป็นแบบนี้

ฉันเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า แล้วมุ่งหน้าต่อไปยังร้านอาหารซึ่งเป็นร้านมีระดับที่เลิฟมือเที่ยง มีหน้าตาต่างจากพื้นจรดเพดานเผยให้เห็นทิวทัศน์ของสวนสาธารณะบอลตันคอมมอน ฉันมองผ่านหน้าต่างเข้าไป เห็นแม่นั่งปักหลักอยู่ที่โต๊ะด้านหลังเรียบร้อยแล้ว ตรงเวลาเป๊ะเช่นเคย ขณะที่ฉันมาสายไปห้านาที ฉันรู้ว่าแม่ต้องไม่ปล่อยผ่านเรื่องนี้แน่ ก่อนเข้าไปข้างในฉันจึงรอให้แม่จับมาร์ตินี ตูนาพิกาซอมือแล้วจับอีกรอบเสียก่อน

ถึงแม้แม่จะเกิดและโตมาในบอสตัน แต่การไปอยู่ปาล์มสปริงส์ รัฐแคลิฟอร์เนียเป็นเวลานานสิบปีก็ทำให้แม่ดูเหมือนคนนอกเมืองไปแล้ว ตอนที่ฉันยังเด็ก สไตล์การแต่งตัวของแม่จะเป็นแบบสบาย ๆ กว่านี้ เห็นลีเอิร์ธโทน ชุดกระโปรงแบบพลิ้ว ๆ แล้วก็แวตเตอร์ถัก ทุกวันนี้ภาพลักษณ์ของแม่ดูคล้ายดารานางที่กำลังจะวางมือจากการ กางเกงทำส่วนสีขาว เสื้อลายดอก ยี่ห้อลิลลี่ พูลิตเซอร์ ผมบลอนด์ปนขาวรวบเป็นหางม้าทรงสูง ปิดท้ายด้วยแว่นกันแดดขนาดใหญ่เวอร์ซึ่งครอบปิดหนึ่งในสามของใบหน้า แม่แทบไม่ถอดมันออกเลย สิ่งเดียวที่แสดงอารมณ์จึงเป็นปากซึ่งทาลิปสติกสีส้มอมชมพู ตอนที่ฉันจะพูดบางอย่างไม่พอใจขณะฉันก้าวเข้าร้านและป้ายหน้าไปที่โต๊ะ

“แม่เกือบสั่งโดยไม้อรแล้ว” น้ำเสียงของแม่ดูห้วนราวกับชกซ้อมมา ฉันมองแก้วมาร์ตินี่ที่เหลือครึ่งเดียว “ดูเหมือนแม่จะสั่งไปเรียบร้อยแล้วนะ”

“ไม่ต้องมาอวยเลย แม่สั่งยีนโทนคิให้แล้ว” แม่ลดแว่นกันแดดลงเพื่อพิจารณาชุดของฉันให้ถนัดขึ้น “นั่นคือสิ่งที่ลูกสวมไปพบอาร์เทอร์อย่างนั้นหรือ”

“ก่อนหน้านั้นหนูอยู่ที่ไซต์งานคะ หนูไม่มีเวลาเปลี่ยนชุด”

แม่ยกไหล่ ไม่ค่อยยอมตามคำแก้ตัวของฉัน “การแต่งเนื้อแต่งตัวให้ดีคือการกระทำที่น่านับถือ”

“มันเป็นการคุยธุระนะคะ” ฉันบอก “ไม่ใช่งานไว้อาลัย”

ฉันหมายถึงงานที่จัดขึ้นเมื่อเดือนที่แล้วที่ฌาปนสถานซึ่งอยู่ห่างจากร้านนี้เพียงไม่กี่ช่วงตึก มีคนไปร่วมงานไม่มากนัก ในช่วงปีหลัง ๆ พ่อทำตัวเป็นฤๅษีอยู่หน่อย ๆ พ่อตัดขาดจากคนอื่น ๆ แทบจะทุกคน เนื่องจากพ่อกับแม่หย่ากันได้ยี่สิบสองปีแล้ว และเพราะพ่อไม่เคยแต่งงานใหม่ วันนั้นแม่จึงมานั่งแถวหน้าสุดกับฉันตามหน้าที่ ข้างหลังเราคือแอลกีกับพ่อเลี้ยงของฉัน เขาเป็นนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ผู้แสนดีแต่น่าเบื่อชื่อคาร์ล

แม่กลับมาที่นี้ในช่วงสุดสัปดาห์เพื่อให้กำลังใจฉัน... จากคำพูดของแม่นะ นั่นหมายถึงยีนกับโทนคิโดยเห็นอย่างแรกเป็นพิเศษ ทันทีที่จับค็อกเทลอีกแรกก็ทำเอาฉันหัวหมุน แต่มันก็ช่วยได้จริง ๆ ฤทธิ์จากยีนและความซ่าของโทนคิช่วยบรรเทาเรื่องเซอร์ไพรส์ของวันนี้ไปได้จริง ๆ

“ตกลงว่าเป็นยังไงบ้าง” แม่ถาม “ครั้งสุดท้ายที่แม่คุยกับพ่อ เขาบอกว่าจะยกทุกอย่างให้ลูก”

“พ่อยกให้หนูทั้งหมดจริง ๆ ค่ะ” ฉันชะงักตัวไปข้างหน้าเป็นเชิงกล่าวหา “รวมทั้งเบนเบอร์รี่ฮอลล์ด้วย”

“เธอ” แม่ถาม แกล้งแปลกใจได้แย่มาก จากนั้นก็พยายามกลบเกลื่อนด้วยการยกมาร์ตินขึ้นจรวดริมฝีปากและจิบเสียงดัง

“ทำไมพ่อถึงไม่บอกหนูล่ะว่าพ่อยังเป็นเจ้าของมันอยู่ จะว่าไปแล้ว ทำไมแม่ถึงไม่ยอมบอกหนู”

“แม่ไม่คิดว่าตัวเองอยู่ในสถานะที่จะบอกได้” แม่ตอบราวกับว่ามันเป็นเหตุผลที่เคยหยุดแม่ได้ “นั่นมันบ้านของพ่อ ไม่ใช่ของแม่”

“ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นของทั้งพ่อและแม่ ทำไมตอนนั้นไม่ขายมันไปล่ะคะ” แม่เลียงคำถามนี้ด้วยการถามกลับ

“ลูกนอนหลับหรือเปล่า”

ที่จริงแม่ตั้งใจจะถามว่าฉันยังมีอาการฝันผวาอย่างที่เพิ่งมาตั้งแต่เด็กอยู่หรือเปล่า ฉันจำได้ว่ามันเป็นความฝันอันน่าสยดสยองเกี่ยวกับร่างมีด ๆ ที่พากันจ้องมองฉันตอนหลับ บ้างก็นั่งอยู่บนขอบเตียง บ้างก็ลูปแผ่นหลังของฉัน ตลอดวัยเด็กฉันมักจะตื่นขึ้นมาในสภาพหายใจหอบหรือไมก็กรี๊ดร้องตอนกลางคืน มันเป็นเกมอีกอย่างที่ยายตัวเสบวัยกระเตาะชอบเล่นกันเวลามีปาร์ตี้ ค้างคืนส്മัยประถม เรียกว่าเกมดูแม็กก็หลับแล้วกรี๊ด

ถึงแม้อาการฝันผวาจะไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยหลังจากที่ฉันเข้าสู่วัยรุ่น แต่มันก็ไม่เคยหายไป ฉันยังคงมีอาการประมาธลัปดาห์ละครึ่งและได้รับใบสั่งยาแวเลียมอย่างต่อเนื่อง

“เป็นส่วนใหญ่นะ” ฉันตอบ ข้ามเรื่องที่จะฉันเพิ่งจะเกิดอาการเมื่อคืนนี้ไปในฝันมีแขนยาว ๆ สีคล้ำข้างหนึ่งเื่อมขึ้นมาจากใต้เตียงแล้วตะบปข้อเท้าฉัน

หมอแฮร์ริส นักบำบัดคนเก่าของฉันเคยบอกไว้ว่ามันเป็นผลจากความรู้สึกค้างคาใจเกี่ยวกับหนังสือเล่มนั้น นั่นแหละเหตุผลที่ฉันเลิกไปตามนัด ฉันไม่ต้องการไปบำบัดเดือนละสองครั้งเพียงเพื่อจะได้ยินในสิ่งที่เห็น ๆ กันอยู่

แม่อ้างถึงสาเหตุที่แตกต่างออกไปสำหรับอาการฝันผวา และบอกเหมือนเดิมทุกครั้งที่เราเจอกัน รวมทั้งตอนนี้ด้วย

“ความเครียดนะ” แม่บอก “ลูกโหมทำงานจนหมดสภาพ”

“หนูชอบแบบนี้แหละ”

“ตอนนี้ดู ๆ ใครอยู่ข้างหรือเปล่า”

“หนูกำลังดูบ้านแฝดที่เรา กำลังปรับปรุงอยู่ค่ะ” ฉันตอบ “อันนี้นับหรือเปล่า”

“ลูกยังเด็กเกินกว่าจะทำงานหนักขนาดนี้ แม่ละเป็นห่วงพวกลูกจริง ๆ”

ฉันสังเกตว่าแม่ชอบมัดรวมแอลลีกับฉันราวกับเราเป็นพี่น้อง ไม่ใช่เพื่อนร่วมงานที่กลายเป็นหุ้นส่วนธุรกิจ ฉันเป็นคนออกแบบ แอลลีเป็นคนสร้าง เรายกเครื่องบ้านซะใหม่และขายไปแล้วสี่หลัง รวมทั้งปรับปรุงบ้านไปแล้วสามหลัง

“เรากำลังขยายธุรกิจ” ฉันบอกแม่ “ถ้าไม่ได้...”

ฉันหยุดปากทันทีที่ตระหนักว่ากำลังพูดออกนอกเรื่อง ซึ่งเป็นสิ่งที่แม่วางแผนไว้พอดี ฉันกระดกยีนโหนดเข้าไปอีกใหญ่ ส่วนหนึ่งเพราะความหงุดหงิด หงุดหงิดทั้งแม่และตัวเอง อีกส่วนหนึ่งเพื่อเตรียมใจสำหรับสิ่งที่จะตามมา

คำถาม

คำถามมากมาย

คำถามที่แม่ไม่เอายากได้ยินและจะพยายามไม่ตอบ แต่ครั้งนี้ฉันจะไม่ปล่อยให้แม่รอดตัวไปได้

“แม่” ฉันเอ่ยขึ้น “จริง ๆ แล้วเราทิ้งเบนเบอร์รี่ฮอลล์ไปเพราะอะไร”

“ลูกก็รู้ว่าเราไม่พูดถึงเรื่องนั้น”

แม่เอ่ยด้วยน้ำเสียงตักเตือน ครั้งสุดท้ายที่ได้ยินแม่พูดแบบนี้คือตอนที่ฉันอายุสิบสามและตั้งใจทดสอบความอดทนของแม่ในหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะแต่งหน้าอย่างไม่รู้กาลเทศะ ช่างประชิดประชัน หรือแม้แต่โกหกจนเป็นนิสัย ฉันใช้เวลาสามเดือนไปกับการกุเรื่องใหญ่โตสารพัด โดยหวังว่าพอกับแม่จะพิวล์ขาด และยอมรับในที่สุดว่าพวกเขาเองก็โกหกเหมือนกัน

ในวันนั้นแม่เพิ่งพบว่าฉันโดดเรียนและเตร็ดเตร่อยู่ในพิพิธภัณฑน์วิจิตรศิลป์
ทั้งวัน ก่อนออกจากโรงเรียนฉันบอกครูห้องธุรการว่าฉันติดเชื้ออีโคไลจากการ
กินผักคอสปนเปื้อน วันนั้นแม่โกรธจนเลือดขึ้นหน้าเขียวล่ะ

“แม่ตัวดี คราวนี้โดนหนักแน่” แม่เอ่ยขึ้นขณะขับรถกลับบ้านหลัง
ออกจากห้องครูใหญ่ “โดนกับบริเวณหนึ่งเดือน”

ฉันหันขวับอยู่บนเบาะข้างคนขับอย่างตกตะลึง “หนึ่งเดือนเลยหรือคะ”
“ถ้าрианเล่นอะไรเพลง ๆ อีก็จะโดนหกเดือน ลูกจะโกหกแบบนี้ไป
เรื่อย ๆ ไม่ได้”

“ที่พ่อกับแม่ยังโกหกตลอดเวลาเลย” ฉันพูดอย่างโกรธซึ่งกับความ
ไม่ยุติธรรม “พ่อแม่สร้างรายได้ขึ้นจากการโกหกเสียด้วยซ้ำ เห็นพูดถึง
หนังสือเง้านั้นทุกครั้งที่มีโอกาสเลยนี่”

การเอ่ยถึงหนังสือเล่มนั้นทำให้แม่สะดุ้ง “ลูกก็รู้ว่าแม่ไม่ชอบคุยเรื่องนั้น”
“ทำไมล่ะ”

“เพราะนั่นมันคนละอย่างกัน”

“ยังไงคะ สิ่งที่แม่พูดมันแตกต่างจากสิ่งที่หนูทำอยู่ยังไง อย่างน้อย
คำโกหกของหนูก็ไม่ทำร้ายใคร”

วิธีสีแดงเพราะความโกรธวาบขึ้นมาบนแก้มของแม่ “เพราะแม่ไม่ได้พูด
ไปเรื่อยเพียงเพื่อจะแก้เผ็ดพ่อแม่ของตัวเอง และไม่ได้พูดโกหกเพราะจงใจเป็น
เด็กเลี้ยงแกะ”

“ฝึย้อมเห็นผีลึนะ” ฉันว่า

แม่ตัวดีมือขวาออกจากพวงมาลัยแล้วพาดใส่แก้มซ้ายของฉัน มันช่าง
รุนแรง กะทันหัน และเจ็บแสบเสียจนกระซากลมหายใจของฉันไปจากปอด

“อย่ามากล่าวหาว่าแม่เป็นคนขี้โกหก” แม่บอก “และไม่ว่าจะในสถานการณ์
ไหน ห้ามถามเรื่องหนังสือเล่มนั้นกับแม่เป็นอันขาด เข้าใจไหม”

ฉันพยักหน้า มือข้างหนึ่งกุมแก้มไว้ ผิดตรงนั้นร้อนยิ่งกว่าโดนแดดเผา
นั่นเป็นครั้งเดียวที่ฉันจำได้ว่าพ่อหรือแม่ลงไม้ลงมือกับฉัน อาจเป็นเพราะมันทิ้ง
รอยไว้ รอยฟกช้ำจากแรงตบดบั้งรอยแผลเป็นของฉันอยู่สองวัน และฉันก็
ไม่เคยพูดถึงหนังสือเล่มนั้นกับแม่อีกเลยจนกระทั่งวันนี้

การนึกถึงวันนั้นมักทำให้ความเจ็บปวดจากความทรงจำสะท้อนขึ้นมา
วูบหนึ่ง ฉันยกยีนโทนิคขึ้นและแถมแล้วบอกว่า “แม่ เราต้องเริ่มพูดถึงมัน
แล้วล่ะ”

“ลูกอ่านมันแล้วนี่” แม่เอ่ยขึ้น “ลูกต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“หนูไม่ได้พูดถึงสิ่งที่พ่อแต่งขึ้น หนูพูดถึงเรื่องจริง”

แม่ชดมารติที่ที่เหลือจนหมด “ถ้าลูกอยากรู้จักควรจะถามพ่อของลูกใน
ตอนที่ม่โอกาส”

อ๊อ้ย ฉันถามไปแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ในเมื่อพ่อไม่เคยใช้หลังมือตบฉัน
ที่ผ่านมามีฉันจึงพยายามจะทำให้พ่อยอมเล่าความจริงเกี่ยวกับเบนเบอร์รี่ฮอลล์
ฉันชอบโยนคำถามใส่เวลาที่เขาใจลอยและหวังว่าเขาจะหลุดปากให้คำตอบจริง ๆ
กลับมา ไม่ว่าจะระหว่างมื้อเช้าก่อนที่พ่อจะหย่อนเฟรนช์โทสต์ใส่จานฉัน หรือ
ในโรงหนังตอนที่ไฟหรือลงพอดี มีอยู่ครั้งหนึ่งฉันพยายามถามระหว่างที่เรานั่งดู
การแข่งขันเบสบอลนัดแรกของเวสต์ซีรีส์ ตอนที่ลูกโฮมรันของบิกบาบีกำลัง
พุ่งฉิวมาทางมุมของเราที่สนามด้านนอก

แต่แต่ละครั้งฉันจะได้คำตอบเดิม “มันเกิดขึ้นจริง ๆ แม็กส์ พ่อไม่โกหก
เรื่องแบบนี้”

แต่พ่อโกหกต่อหน้าสาธารณชน โโกหกในรายการโทรทัศน์ที่ออกอากาศ
ทั่วประเทศ

ถึงฉันจะรักพ่อเสมอมา แต่ความจริงก็คือเขาเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ที่สุด
ในโลก นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ใจได้ยากสำหรับฉันตอนเป็นวัยรุ่น แม้กระทั่งทุกวันนี้

พออายุยี่สิบในที่สุดฉันก็เลิกถามพ่อเกี่ยวกับหนังสือเล่มนั้น ไม่มีคำถาม
หลุดจากปากเป็นเวลานานกว่าสิบปี ฉันเข้าใจแล้วว่าครอบครัวเราอมอดทนกับ
ความเจ็บปวดมากกว่าจะพูดถึงปัญหาที่เห็นอยู่หน้า

ฉันไม่เคยพยายามอีกเลยจนกระทั่งก่อนเข้าสู่สามสิบเพียงหนึ่งสัปดาห์
เพราะฉันรู้ว่ามันเป็นโอกาสสุดท้าย โอกาสที่ดีที่สุดที่ฉันจะได้รับคำตอบ

เราถูกล้วงหน้าถึงวาระสุดท้ายของพ่อก่อนหน้านั้นหลายวัน ฉันคิดว่าการ
จากไปของเขาจะมาพร้อมกับพายุปั่นป่วนเหมือนความลัมพันธ์ของพวกเขา เมื่อ
วันนั้นมาถึงจะมีเมฆทะมึนบนท้องฟ้าและฟ้าแลบแปลบปลาบ แต่กลายเป็นว่า

ลมหายใจสุดท้ายของเขาเกิดขึ้นในวันอันสดใสของเดือนเมษายน ดวงอาทิตย์
ลอยสูงอยู่บนท้องฟ้าปลอดโปร่ง แสงสีเหลืองเรืองรองดูเข้ากับดอกฟอร์ซีเชีย
ที่บานสะพรั่งอยู่นอกหน้าต่างของคุณ์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย

ฉันแทบไม่เอ่ยอะไรในโมงยามสุดท้ายของชีวิตพ่อเพราะอับจนคำพูด
และต่อให้พูดออกไปก็ไม่แน่ใจว่าพ่อจะเข้าใจหรือเปล่า พ่อแทบไม่ได้สติ สมอง
ไม่ปลอดโปร่ง เนื่องจากมอร์ฟินที่ให้ทางสายน้ำเกลือทำให้เขตกอยู่ในภาวะ
มีนงงเหมือนฝัน การตระหนักรู้เพียงครั้งเดียวเกิดขึ้นชั่วขณะก่อนที่เขาจะ
เสียชีวิตไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดฝันจนฉันสงสัยว่าตัวเอง
ก็กำลังฝันด้วยหรือเปล่า

“แม็กกี้” พ่อเอ่ยขึ้นพลางมองมาที่ฉัน ฉันปล้นนั้นดวงตาของเขาไร้ซึ่ง
ความลับสนและความเจ็บปวด “สัญญากับพ่อนะลูก อย่ากลับไปที่นี่อีก
เป็นอันขาด”

ไม่จำเป็นต้องถามว่าเขาพูดถึงที่ไหน ฉันรู้อยู่แล้ว

“ทำไมคะ”

“ที่...ที่นั่นมันไม่ปลอดภัยสำหรับลูก”

พ่อหน้าตาเหยแถเมื่อความเจ็บปวดระลอกหนึ่งซัดเข้าไป บ่งบอกชัดเจน
ว่าสติกำลังจะหลุดในเร็ว ๆ นี้ และอาจจะตลอดไป

“หนูจะไม่มีวันกลับไปคะ หนูสัญญา”

ฉันรีบบอกเพราะกังวลว่ามันจะสายเกินไปและพ่อได้จากไปแล้ว แต่เขา
ยังอยู่กับฉัน พยายามยิ้มให้ฉันอย่างอ่อนเปลี้ยแม้จะเจ็บปวดแล้วกล่าวว่า
“เด็กดีของพ่อ”

ฉันวางมือลงบนมือของพ่อ ตกตะลึงเมื่อพบว่ามันเล็กและบอบบาง
ขนาดไหน ตอนที่ฉันเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ มือของพ่อดูใหญ่และแข็งแกร่งเหลือเกิน
ทว่าตอนนี้มือฉันแทบไปบนมือเขาได้พอดี

“ถึงเวลาแล้วค่ะ พ่อ” ฉันเอ่ยขึ้น “พ่อเสียมานานพอแล้ว บอกหนู
มาเถอะว่าจริง ๆ แล้วพวกเราไปจากที่นั่นเพราะอะไร หนูรู้ว่าไม่มีเรื่องไหนเลย
ที่เป็นความจริง หนูรู้ว่าพ่อแต่งเรื่องเกี่ยวกับบ้านหลังนั้นและสิ่งที่เกิดขึ้นที่นั่น

ขึ้นมาทั้งหมด ยอมรับมาเถอะคะ หนูจะไม่โทษพ่อหรือแม่แต่ตัดสินพ่อ หนูแค่ต้องการรู้ว่าทำไมพ่อถึงทำแบบนี้”

ฉันเริ่มร้องไห้ออกมาเพราะอารมณ์ที่เอือมฉนาม พ่อของฉันกำลังหลุดลอยไป และฉันก็เริ่มคิดถึงเขาแล้วทั้ง ๆ ที่เขายังอยู่ตรงนี้ ฉันรู้สึกได้ว่ากำลังจะได้รับความจริงจนเนื้อตัวสั่นสะท้านไปหมด

“บอกหนูนะคะ” ฉันกระซิบ “หนูขออ้อม”

ปากของพ่ออ้าออก คำสองคำก่อกำขึ้นในลมหายใจอันยากลำบาก เขาผลัดมันออกมาทีละคำ แต่ละคำฟังเหมือนเสียงฟู่อยู่ในห้องที่เงียบสนิท

“ขอโทษ...จริง ๆ”

หลังจากนั้นแสงทั้งหมดก็ดับวูบไป แม้ความจริงแล้วพ่อยังมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกห้าสิบนาที ฉันก็รู้สึกได้ว่านั่นคือช่วงเวลาแห่งความตาย พ่อเข้าสู่ดินแดนแห่งเงามืดเรียบร้อยแล้ว ที่ที่ฉันรู้ว่าพ่อจะไม่มีวันกลับออกมา

ในช่วงหลายวันหลังจากนั้นฉันไม่ได้ครุ่นคิดถึงบทสนทนาครั้งสุดท้ายนั้นเลย ฉันโดนความโศกเศร้าเล่นงานจนขาไปหมด แคมวิ่งวุ่นกับการจัดเตรียมงานศพเกินกว่าจะคิดถึงมัน เมื่องานที่สับสนเรียวแรงสิ้นสุดลง ฉันจึงนึกคิดได้ว่าพ่อไม่เคยให้คำตอบที่เป็นเรื่องเป็นราวเลยสักครั้ง

“หนูถามพ่อไม่ได้อีกแล้วนะสิ” ฉันบอกแม่ “ตอนนั้นหนูหือแม่คนเดียวและมันก็ได้เวลาที่เราจะพูดถึงเรื่องนั้นอย่างตรงไปตรงมาเสียที”

“แม่คิดว่าไม่มีเหตุผลที่จะพูดถึง” แม่มองผ่านไหล่ฉันไป วุ่นวายกับการมองหาพนักงานเสิร์ฟเพื่อสั่งเครื่องดื่มอีกแก้ว “เรื่องพวกนั้นเป็นอดีตไปแล้ว”

ฉันรู้สึกได้ถึงความคับข้องใจที่ผุดเป็นฟองขึ้นในอก มันก่อกำขึ้นมา นับตั้งแต่คืนนั้นที่เราหันหลังให้เบนเบอร์รี่ฮอลล์ แล้วก็ฟองขึ้นวันละนิดจากการหย่าร้างของพ่อแม่ซึ่งฉันแน่ใจว่ามีสาเหตุมาจากความโง่งมงายของหนังสือเล่มนั้น มันก่อกำและสะสมจากทุก ๆ คำถามที่พ่อบ้ายเบียงที่จะตอบ จากการที่ฉันโดนเพื่อนร่วมชั้นเหยียดแค้นไม่เลิก และจากการเผชิญหน้าอย่างกระอักกระอ่วนกับคนอย่างเวนดี้ ดาเวนพอร์ต ตลอดจนปีศาจที่ผ่านมากความคับข้องใจขยายใหญ่ขึ้นอย่างไม่อาจหยุดยั้งได้ ใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ และใกล้จะระเบิดโผล่ออกรวมรอ

“มันคือชีวิตของพวกเขาอะ” ฉันว่า “ชีวิตของหนู หนูถูกโยงเข้าหาหนังสือนั่นมาตั้งแต่ห้าขวบ ใคร ๆ ก็อ่านมันและคิดว่าพวกเขารู้จักหนู แต่สิ่งที่พวกเขาอ่านเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ ทุกคนเข้าใจผิดเกี่ยวกับหนู และหนูไม่เคยรู้เลยว่าจะมีมือกับมันยังไงเพราะพ่อกับแม่ไม่เคยอยากพูดถึงมันตรง ๆ ช่วยบอกให้หนูเข้าใจทีนะคะ หนูขอร้อง”

ฉันชดยีนโทนิคที่เหลือจนหมด ต้องถือแก้วด้วยมือทั้งสองข้างเพราะมือเริ่มลั่น พอพนักงานเสิร์ฟประจำโต๊ะเราเดินผ่านฉันจึงสั่งเพิ่มอีกแก้วเช่นกัน

“แม่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะเริ่มจากตรงไหน” แม่บอก

“เริ่มด้วยคำพูดสุดท้ายของพ่อก็ได้ค่ะ ขอโทษจริง ๆ นั่นคือสิ่งที่พ่อพูด และหนูต้องรู้ให้ได้ว่าเพราะอะไร”

“ลูกรู้ได้ยังไงว่าเขาพูดถึงหนังสือนั่น”

เพราะเขาพูดถึงมันนะสิ ฉันแน่ใจว่าบทสนทนาสุดท้ายนั้นเป็นการสารภาพ ตอนนั้นคนเพียงคนเดียวที่รู้ว่าพ่อต้องการสารภาพเรื่องอะไรก็นั่งอยู่ตรงข้ามฉัน รอคระดกวดก้าอีกแก้วอย่างกระวนกระวาย

“บอกหนูมาเถอะว่าพ่อหมายความว่าอะไร” ฉันกล่าว

แม่ถอดแว่นกันแดด เผยให้เห็นแววอ่อนโยนในดวงตาคู่นั้นซึ่งฉันไม่เห็นมานานแล้ว ฉันคิดว่ามันเป็นเพราะแม่รู้สึกสงสารฉัน นอกจากนี้ยังหมายความว่าฉันใกล้จะได้รับความจริงแล้วด้วย

“พ่อของลูกเป็นนักเขียนที่เก่งมาก” แม่บอก “แต่เขาก็เผชิญความลำบากมาตลอด ทั้งอาการเขียนไม่ออก ทั้งความคลั่งแคลงในตัวเอง เขาพบกับความผิดหวังมากมายก่อนที่จะย้ายไปอยู่เบนเบอร์รี่ฮอลล์ นั่นคือหนึ่งในเหตุผลที่เราซื้อมัน...เพื่อเริ่มต้นใหม่ในสถานที่แห่งใหม่ เขาคิดว่ามันจะสร้างแรงบันดาลใจให้กับเขา และมันก็เป็นแบบนั้นอยู่พักหนึ่ง สำหรับพ่อของลูก บ้านหลังนั้นกับปัญหาต่าง ๆ นานาและความพิลึกพิลั่นของมันคือซุ่มทรัพย์แห่งโอเคียใหม่ ๆ ถึงจุดหนึ่งเขาก็ได้โอเคียที่จะเขียนนิยายเกี่ยวกับบ้านผีสิง”

“แต่ปกติพ่อเขียนพวกสารคดีนี่คะ” ฉันนึกไปถึงหน้าปกนิตยสารต่าง ๆ ที่แขวนในใส่กรอบไว้อย่างภาคภูมิใจในห้องพักของพ่อ เอลส์ไควร์ โรลลิงส์โตน รวมถึงเดอะ นิวยอร์กเกอร์ ในยุคเฟื่องฟูพ่อเคยเขียนให้กับนิตยสารทั้งหมดนั้น

“เป็นที่รู้กันว่าเขาเขียนแนวนั้น ใช้ และนั่นก็เป็นสิ่งเดียวที่คนในแวดวง สิ่งพิมพ์ต้องการจากเขา ข้อเท็จจริง ไม่ใช่เรื่องแต่ง ความจริง ไม่ใช่เรื่องโกหก”

ฉันเข้าใจโดยปริยายว่าเรื่องนี้กำลังจะไปทางไหน เนื่องจากไม่สามารถ ตกลงทำสัญญาเขียนนิยายธรรมดา ๆ ได้ พ่อจึงใช้วิธีเขียนเรื่องสมมุติโดยพราง ไว้ด้วยการบอกว่าเป็นเรื่องจริง

“พ่อของลูกรู้ดีว่าถ้าจะให้ได้ผล เราต้องทำให้มันดูสมจริง นั่นหมายถึง การผลจากเบนเบอร์รี่ฮอลล์กะทันหันและบอกตำรวจว่าทำไมเราถึงทิ้งบ้านมา” แม่เว้นช่วงเล็กน้อยอย่างอีกอึก “แม่รู้ว่าทุกอย่างฟังดูไร้สาระขนาดไหน แต่ ย้อนกลับไปตอนนั้นมันฟังดูเป็นแผนการที่จะสำเร็จได้ถ้าทำอย่างระมัดระวัง แม่ เห็นด้วยเพราะ เออ ตอนนั้นแม่รักพ่อ แม่เชื่อในตัวเขา และไหน ๆ ก็พูดกัน ตามตรงแล้ว แม่เกลียดบ้านหลังนั้น”

“ตกลงว่าไม่มีอะไรเป็นเรื่องจริงเลยเหรอคะ”

“เบื้องหลังมันก็มีเรื่องจริงอยู่บ้าง อย่างประวัติของเบนเบอร์รี่ฮอลล์ เรื่อง ของครอบครัวคาร์เวอร์ รวมถึงเพดานห้องครัวด้วย ถึงมันจะเกิดขึ้นเพราะ ท่อระเบิดก็เถอะ ส่วนพวกผีที่พ่อบอกว่าลูกมองเห็น นั่นก็เป็นแค่ฝันร้าย ของลูก”

“สมัยโน้นหนูก็มีอาการฝันผวาแล้วเหรอคะ”

“มันเริ่มขึ้นตอนนั้น” แม่บอก “พ่อของลูกค้นพบแรงบันดาลใจจาก ทุกอย่าง ถึงแม้ผลลัพธ์นั้นปลายจะเป็นเรื่องแต่งเสียเป็นส่วนใหญ่ก็เถอะ”

ฉันคิดถูกแล้วสินะ หนังสือนั่นคือเรื่องโกหก ไม่ใช่ทั้งหมดก็จริง แต่ก็ ครอบคลุมส่วนสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพวกเรา

รวมทั้งคุณแซ่โด้ด้วย

ฉันคิดอยู่เสมอว่าถ้าพ่อแม่บอกความจริงกับฉันเมื่อไหร่ ฉันคงจะรู้สึก เหมือนยกภูเขาออกจากอก แต่ไม่เลย ความโล่งอกถูกแทนที่ด้วยอารมณ์ หงุดหงิดเพราะการเก็บความลับนี้เง่า ตอนที่ฉันยังเด็ก หนังสือเล่มนั้นทำให้ฉัน เป็นตัวประหลาดและถูกผลักไส การได้ฟังความจริงอาจไม่ถึงกับเปลี่ยนแปลง ในจุดนั้น แต่ฉันแน่ใจว่ารับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ดีกว่านี้และอาจบรรเทาความ

เจ็บปวดเหล่านั้นลงได้บ้าง ทว่าการตระหนักถึงเรื่องนี้ก็ลับยิ่งที่มืดทแยงและกัดกินหัวใจของฉัน

“ทำไมแม่ไม่เคยบอกหนูเลย”

“เราอยากบอกลูกนะ” แม่พูดพลางถอนใจ “เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม นั่นคือสิ่งที่เราพูดกันตลอด เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมเราจะบอกความจริงกับแม่ก็ แต่เวลาที่เหมาะสมไม่เคยมาถึง โดยเฉพาะเมื่อหนังสือเล่มนี้ประสบความสำเร็จมากกว่าที่เราเคยจินตนาการไว้เสียอีก”

“พ่อกับแม่กังวลว่าหนูจะไปบอกใครนั่นหรือ”

“เรากังวลว่าลูกจะผิดหวังในตัวเรา” แม่ตอบ “โดยเฉพาะพ่อของลูก”

แม่พูดเหมือนว่าคำโกหกและการปิดบังความจริงไม่ได้สร้างความผิดหวังให้ฉันอย่างนั้นแหละ ในฐานะลูก ฉันนึกแทบไม่ออกเลยว่าจะมีอะไรที่น่าผิดหวังไปกว่าการรู้ว่าพ่อแม่ปิดหูปิดตาเรามาตลอด

“เรื่องพวกนั้นไม่ได้สำคัญเลย” เสียงฉันแตกพร่า แล้วปลิ้นตระหนกกว่าตัวเองกำลังกลืนน้ำตา “พ่อกับแม่ควรจะบอกหนูแท้ ๆ”

“ลูกมีทุกอย่างในวันนี้ได้ก็เพราะหนังสือเล่มนี้” แม่เอ่ยขึ้น “ไม่ว่าจะเป็นอาหารบนโต๊ะ หรือแม้แต่เสื้อผ้าที่ลูกใส่ บ้านสวยของขวัญจ่ายค่าเล่าเรียนทั้งหมดของลูก นี่ยังไม่พูดถึงมรดกที่ลูกเพิ่งจะได้รับ เราไม่รู้ว่าลูกจะมีปฏิกิริยาอย่างไรถ้าพบว่าทุกอย่างนั้นเกิดขึ้นจากคำโกหก”

“นั่นคือเหตุผลที่พ่อกับแม่หย่ากันใช่ไหม”

นี่เป็นอีกเรื่องที่เราไม่พูดถึง ตอนที่พวกเขาแยกทางกัน สิ่งเดียวที่พ่อกับแม่บอกฉันในวัยแปดขวบก็คือฉันจะได้อยู่บ้านสองหลังแทนที่จะเป็นหลังเดียว แต่ไม่ได้บอกว่าแม่จะอยู่ในอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง ส่วนพ่อก็อยู่อีกแห่ง เราสามคนจะไม่มีวันอยู่ใต้ชายคาเดียวกันอีกเลย กว่าฉันจะเข้าใจได้เองก็กินเวลาหลายสัปดาห์ และเป็นเวลาหลายปีกว่าฉันจะเลิกคิดว่าการหย่าร้างนั้นเป็นความผิดของตัวเอง มันเป็นความบอบช้ำทางใจในวัยเด็กอีกอย่างที่สามารถหลีกเลี่ยงได้อย่างง่ายดาย

“เป็นส่วนใหญ่นะ” แม่ตอบ “แน่นอนว่าก่อนหน้านี้ฉันมีปัญหากันหลายอย่าง ไม่ว่าจะมองในแง่มุมมองไหนเราก็ไม่ใช่คู่ที่สมบูรณ์แบบ แต่หลังจาก

ตีพิมพ์หนังสือเล่มนั้นแม่ก็ชักจะหน่ายกับการโกหกตลอดเวลา แม่กลัวว่าความจริงจะแพร่พรายออกไป แถมยังรู้สึกผิดกับทุกอย่างด้วย”

“นั่นคือเหตุผลที่แม่ไม่ยอมรับเงินจากพ่อสินะคะ” ฉันว่า

“แม่แค่อยากหลุดพ้นจากเรื่องทั้งหมด เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน แม่สัญญากับพ่อของลูกว่าจะไม่มีวันบอกความจริงกับลูก” แม่ถอนใจอีกรอบ คราวนี้เศร้ากว่าเดิม เป็นการระบายลมหายใจเบา ๆ อย่างยอมจำนน “เห็นที่สัญญาบางอย่างก็จำเป็นต้องละเมิด”

แม่สวมแว่นกันแดดตามเดิม เป็นสัญญาณว่าฉันได้ยืนทุกอย่างที่แม่เตรียมใจจะพูดแล้ว ว่าแต่มันคือทุกอย่างจริงหรือเปล่านั้น...อาจจะไม่ แต่มันก็เพียงพอที่จะทำให้ฉันรู้สึกโล่งอกอย่างที่หวังไว้ ในที่สุดก็ได้รู้ความจริงเสียที่ลงท้ายแล้วมันก็คือสิ่งที่ฉันสงสัยมาตลอดนั้นแหละ

มือเที่ยงดำเนินไปตามปกติ เครื่องดื่มรอบใหม่ของเรามาถึง แม่ส่งสายตาตำหนิจากหลังแว่นกันแดดเมื่อฉันสั่งเบอร์เกอร์เพิ่มเบคอนขณะที่แม่สั่งสลัด ฉันเล่าเรื่องบ้านแปดที่แอลลีกับฉันพยายามจะแปลงโฉมกัน ส่วนแม่ก็เล่าว่าแม่กับคาร์ลจะใช้เวลาตลอดเดือนมิถุนายนที่เกาะกาปรี่ในอิตาลี เมื่อมือเที่ยงสิ้นสุดลงแม่ก็ทำให้ฉันแปลกใจด้วยการเอ่ยถึงเบนเบอร์รี่ฮอลล์เป็นครั้งสุดท้าย แต่เป็นการโผล่ออกมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยในตอนที่ไม่จ่ายเงิน เหมือนเพิ่งคิดได้

“คาร์ลกับแม่คุยกันแล้วนะ เราอยากซื้อเบนเบอร์รี่ฮอลล์จากลูก แหมนอนว่าตามมูลค่าเต็มของมัน”

“เอาจริงหรือคะ”

“นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะยกมาพูดเล่น ๆ”

“น่าประทับใจมากค่ะ” ฉันซังกนิดหนึ่งเพราะรู้สึกซาบซึ้งจากใจ แต่ก็หวาดหวั่นขึ้นมาอย่างฉับพลันเช่นกัน มันยังมีอีกเรื่องนะสิ “แต่จู้ ๆ แม่จะเอาเงินให้หนูเลยไม่ได้”

“เปล่าสักหน่อย” แม่ยื่นกราน “เราซื้ออสังหาริมทรัพย์ นั่นเป็นงานของคาร์ลอยู่แล้ว”

“แต่พวกเราไม่รู้เลยว่ามันอยู่ในสภาพไหน หรือมีมูลค่าเท่าไร”

“ลูกแค่ให้คนมาประเมินราคาบ้านในระหว่างที่แม่ไปพักตากอากาศก็พอ แล้วแม่จะจ่ายตามมูลค่าเต็มให้ลูกตอนกลับมา รวดเร็ว ง่ายตาย แม่จะจ่ายค่าประเมินคืนให้ทีหลัง ลูกไม่จำเป็นต้องอย่างกรายเข้าไปในเบนเบอร์รี่ฮอลล์ด้วยซ้ำ”

ฉันตัวแข็งทื่อ ความรู้สึกโล่งอกหายไปในพริบตา เพราะถึงแม้คำพูดจะแตกต่างกัน แต่ความหมายที่พ่อกับแม่ต้องการสื่อกลับเหมือนกันเปี่ยม

*อย่ากลับไปทีนั้นอีกเป็นอันขาด
ทีนั้นมันไม่ปลอดภัยสำหรับลูก*

นั่นหมายความว่าฉันยังไม่รู้ความจริงเกี่ยวกับเบนเบอร์รี่ฮอลล์ สิ่งแม่เพิ่งบอกฉันอาจเป็นความจริง แต่ฉันก็ยังเคลงใจ ถ้าอย่างนั้นทำไมแม่กับพ่อถึงได้ยื่นกรานเป็นมันเป็นเหมาะไมให้ฉันกลับไปทีนั้น หลังจากผ่านมานานปี พวกเขาก็คงคงปิดอะไรบางอย่างอยู่ ความปวดร้าวในหัวใจหวนกลับมา รุนแรงเจ็บชัดยิ่งกว่าเดิม รวากับแม่เพิ่งจะแทงส้อมที่ถืออยู่ตอนนี้เข้ามาในอกฉัน

“ลูกคงเห็นด้วยว่ามันเป็นข้อเสนอที่ใจป่า่มากทีเดียว” แม่กล่าว

“ใช่ค่ะ” ลุ่มเสียงฉันข้างป้อแป้เหลือเกิน

“บอกหน่อยว่าอย่างน้อยลูกจะเก็บไปคิด”

ฉันจ้องมองเลนส์แว่นกันแดดอันมืดทึบของแม่ อยากให้ตัวเองมองเห็นดวงตาคู่นั้นและอ่านความคิดของแม่ออกเหลือเกิน แม่จะดูออกไหมนะว่าฉันจับโกหกได้อีกแล้ว แม่จะเห็นถึงความผิดหวังอันปวดร้าวที่ฉันใช้พลังใจทั้งหมด ซุกซ่อนมันเอาไว้หรือเปล่านะ

“หนูจะลองคิดดู” ฉันตอบ ถึงแม่จะอยากคาดคั้นความจริงจากอีกฝ่ายมากกว่าก็ตาม

แต่ฉันไม่ทำเช่นนั้นเพราะรู้อยู่แล้วว่าแม่จะใจแข็ง ต่อให้ฉันประเคนคำวิงวอนและการร้องขอทั้งโลกมากองแทบเท้า ถ้าพ่อฉันปฏิเสธที่จะบอกความจริงทั้งที่ใกล้ตาย ฉันก็ไม่หวังว่าจู่ ๆ แม่จะยอมบอกในตอนนี้หรอก

มันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง ไม่ใช่เด็กผู้หญิงแปลก ๆ ที่ซึ่กั้วในหนังสือเล่มนั้นซึ่งเป็นตัวละครที่ฉันไม่เคยเข้าถึง แล้วก็ไม่ใช่เด็กหญิงที่อายอมพะนำจากการสัมภาษณ์ในรายการ 60 วินิตส์บนยูทูบด้วย ฉันรู้สึกเหมือนตอนอายุเก้าขวบและกระหายที่จะได้รับคำตอบระหว่างอ่านหนังสือนั้นเป็นครั้งแรก ทว่าตอนนี้ฉันมีบางอย่างที่ตัวเองในวัยเก้าขวบไม่มี นั่นคือบัตรผ่านลูเบนเบอร์รี่ฮอลล์

ฉันซุกมือลงไปใ้ในกระเป๋าทางเกง คลำหากุญแจที่ยัดเอาไว้หลังออกจากสำนักงานทนายความของอาร์เทอร์

มีอยู่ประโยคหนึ่งที่ฉันชอบเกริ่นกับลูกค้าก่อนที่พวกเขาจะเดินชมบ้านที่ปรับปรุงแล้ว บ้านทุกหลังล้วนมีเรื่องราว เบนเบอร์รี่ฮอลล์ก็ไม่ต่างกัน เรื่องราวแท้จริงของมันอาจจะยังอยู่ที่นั่น ทำไมเราถึงทิ้งบ้านหลังนั้นมา ทำไมพ่อฉันถึงรู้สึกว่าจะต้องโกหกเกี่ยวกับมัน สิ่งที่ฉันประสบมาจริง ๆ ทุกอย่างอาจซ่อนอยู่ในกำแพงเหล่านั้น รอให้ฉันเข้าไปค้นพบมาตลอด

“แม่ดีใจนะ” แม่เอ่ยขึ้น “ลูกงานยุ่งมาก แม่ไม่อยากจะเห็นลูกต้องแบกภาระบ้านเก่า ๆ หลังหนึ่งที่ลูกไม่อยากจะ”

“เอาเป็นว่าหนูจะไม่คิดเรื่องบ้านหลังนั้นจนกว่าแม่กับคาร์ลจะกลับมา”
ฉันบอก “หนูสัญญา”

ฉันจับยีนโทนิคแล้วส่งยิ้มปลอม ๆ ไปให้แม่ อย่างน้อยวันนี้แม่ก็บอกความจริงเล็ก ๆ กับฉัน

สัญญาบางอย่างก็จำเป็นต้องละเมิด